

Judecătorii GHEDEON și SAMSON

George André

CAPITOLUL 1

Sucesiunea generațiilor

(Judecători 1.1; 2.6-3.4)

La începutul cărților Iosua și Judecători, găsim o exprimare asemănătoare: „După moartea lui Moise...”; „După moartea lui Iosua...”, iar în Judecători 2.7 se vorbește despre bătrânii care au supraviețuit lui Iosua și care au fost martorii tuturor lucrărilor impresionante pe care Domnul le făcuse pentru Israel. Dar versetul 10 adaugă că, după ce neamul acela de oameni a încetat, prin moarte, s-a ridicat o altă generație cu totul diferită de cea care o precedase.

Timpul se scurge, generațiile vin una după alta, de cele mai multe ori fără să se asemene între ele. Însă chiar atunci când s-a produs o decădere spirituală printre copiii, lui Israel, sufletele sincere și temătoare de Dumnezeu au continuat să se bucure de lumina și puterea prezenței divine. De altfel, fiecare generație are mare trebuință de a se întoarce la original, de a se adăpa din izvoarele curate și proaspete ale cunoașterii lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură ne recomandă, nu numai să rămânem în lucrurile învățate, dar să fim pe deplin convinși de temeinicia și valabilitatea lor (2 Timotei 3.14). Izvoarele lui Dumnezeu - izvoare de har, de viață, de lumină - rămân la dispoziția noastră, sunt accesibile oricărui suflet care dorește să-și potolească setea.

Moise a fost omul încrederii în Dumnezeu. El a făcut, din plin, dovada unei credințe vii și lucrătoare; în tinerețea sa, el a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon; el a ales să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu; el a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. La rândul lui, Iosua a dovedit o credință energică, vie, lucrătoare, necesară cuceririi pământului făgăduinței. Credința aceasta a caracterizat și pe bătrânii care au trăit în preajma lui Iosua. Însă acum se ridică „o altă generație care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel” (Judecători 2.10). Neamului acestuia de oameni îi lipsea o cunoștință personală a Domnului și a lucrării Sale. În asemenea condiții, nu ne miră deloc manifestarea atât de timpurie a declinului spiritual.

Fenomenul succesiunii generațiilor este vizibil chiar în familiile noastre. Poate că bunicul a fost un om evlavios, n-a iubit lumea și lucrurile ei, s-a dovedit a fi puternic atașat de Domnul și de voia Lui; copiii lui, părinții noștri, i-au urmat exemplul frumos, trăind în frică de Dumnezeu, dar ce se va întâmpla cu noi, urmașii lor? Vom semăna cu acel „un alt neam de oameni”, sau ne vom număra printre cei ce „se uită cu băgare de seamă la sfârșitul felului de viață al celor ce ne-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu” și le vom urma credința?

La fel stau lucrurile și cu mărturia comună. Încă de pe timpul apostolilor și îndeosebi a aceluia care le-au urmat imediat după plecarea lor, decăderea a câștigat tot mai mult teren. Au existat în primele veacuri ale Bisericii creștini vii, martori puternici ai Cuvântului lui Dumnezeu, dar și ființe ruinate de păcat și învățături rătăcitoare. La Reformă, Dumnezeu a ridicat unelte ale Sale care I-au făcut cinste, dar în câte generații s-a resimțit influența lor pozitivă? Tradiția și formalismul au luat repede locul acestei schimbări spre o viață regenerată. În ce privește mărturisirea de credință de care ne-am atașat, noi suntem recunoscători Domnului pentru bărbații de valoare pe care El i-a ridicat pentru a pune din nou în lumină adevărurile Cuvântului Său. Ni s-au păstrat o bună parte din scrierile lor, precum și ale generației care le-a urmat. Am beneficiat de contribuția celei de a treia și a patra generații. Dar ce se va întâmpla cu a noastră, care este a cincea? Se vor remarca acum tineri creștini, dornici după o viață sfântă și

evlavioasă, însuflețită de o credință vie, demnă de exemplul înaintașilor, tineri care vor orienta spre Domnul „grupul” lor, familia lor, adunarea locală din care fac ei parte?

1) Cucerirea incompletă

Primul capitol din cartea Judecătorilor ne prezintă un tablou trist despre lipsa de perseverență a semințiilor lui Israel în a pune mâna pe moștenirea ce le-a fost promisă. Ca un refren dureros revine mereu expresia: „Dar el n-a izgonit”. Iuda a lăsat să trăiască locuitorii din câmpie „pentru că aveau care de fier” (Judecători 1.19); Beniamin a locuit la Ierusalim împreună cu iebusiții (versetul 21); Manase nu i-a izgonit nici el pe canaaniții din numeroase orașe și sate, acceptând tacit faptul că ei „au izbutit” să rămână în moștenirea lui; însă, chiar dacă n-au fost siliți să plece, Manase le-a impus un bir, ceea ce nu s-a întâmplat și în cazul lui Efraim (versetul 29). Canaaniții „au locuit în mijlocul” lui Beniamin, Manase și Efraim; cât despre Așer, așeriții „au locuit în mijlocul” canaaniților (versetul 23). La versetul 34, lucrurile iau o altă întorsătură, și mai gravă: amoriții au respins în munte pe fiii lui Dan și „nu i-au lăsat să se coboare în câmpie”.

Domnul îi dăduse lui Israel toată țara, de la pustie și Liban până la Eufrat și la marea cea mare (Iosua 1.4). Țara aceasta le fusese dată, însă ei trebuiau să pună piciorul și s-o ia în stăpânire. Dar aceste locuri erau ocupate de diferite națiuni asupra cărora trebuia să cadă judecata lui Dumnezeu. În loc să le cucerească, cele 12 seminții „s-au lenevit” să meargă și să ia țara în stăpânire (Iosua 18.3). În cele din urmă, în loc să se bucure din plin de Canaan, semințiile lui Israel au devenit conlocuitoare cu vrăjmașii Domnului.

Ce semnificație au pentru noi toate acestea? După cum Israel a fost scos din Egipt, Dumnezeu ne-a eliberat și pe noi din robia păcatului și ne-a scos din lume prin sângele Mielului; așadar, El ne-a scos din mâinile vrăjmașului. Străbătând pustia, răscumpărații Domnului urmau să experimenteze revărsarea harului și manifestarea grijii părintești din partea Domnului. Apoi a venit momentul trecerii Iordanului, simbol al morții și învierii noastre împreună cu Hristos. Cele 12 pietre ridicate în Iordan unde se opriseră picioarele preoților (Iosua 4.9) vorbesc despre această moarte; alte 12 pietre luate din Iordan și așezate la Ghilgal evocă învierea noastră cu Hristos (Iosua 4.5-6).

De aici încolo, nu se pune numai problema de „a cunoaște poziția noastră în Hristos”, ci și de a ne însuși binecuvântările divine încât ele să se vadă în viața noastră. Dacă, de drept, noi am murit împreună cu Hristos, trebuie „la Ghilgal” să omorâm omul nostru vechi, carnea (Coloseni 2.20; 3.1,5). Prin părtășia cu Domnul, omul nostru cel nou trebuie să fie hrănit și viața cea nouă să se dezvolte neconținut; rămânând în viață, mlădița va aduce roade. „Salvarea”, văzută sub aceste două aspecte, dă siguranța mântuirii („voi în Mine”) și ne eliberează de sub stăpânirea păcatului („Eu în voi”). *Prin supunerea față de Duhul Sfânt care călăuzește lucrarea în Adunare suntem scăpați de orice sistem omenesc și de orice organizație lumească.* Strângerea laolaltă în Numele Domnului, doar ca mădulare ale Trupului Său, ne eliberează de orice alt temei de întrunire, mărturisire de credință sau decizie comună de a ne aduna. O facem sub călăuzirea Duhului. Simpla cunoaștere cu mintea a revenirii Domnului Isus nu ne va influența prea mult, dar crezând-o cu inima, aceasta devine o nădejde vie care imprimă vieții noastre trăsături cerești, ne mângâie când ne părăsesc cei iubiți care se duc acasă, ne îmbărbătează în suferințe și ne ajută să întoarcem spatele atracțiilor lumești.

Toate aceste binecuvântări pe care le avem în Hristos, vai, le putem pierde, ne putem lipsi de ele, fie din neștiință, fie că le cunoaștem dar nu le aplicăm în viața noastră (amoriții „nu i-au lăsat” pe daniți „să se coboare în câmpie”) (Luca 5.39), fie amestecându-ne cu lumea, fapt care va conduce la pierderea gustului pentru lucrurile lui Dumnezeu („canaaniții au locuit în mijlocul lor”).

2) Consecințele

Judecători 2 și 3.1-4 ne pun în față diferitele consecințe ale acestei cuceriri incomplete.

Decăderea este simbolizată prin suirea îngerului Domnului de la Ghilgal la Bochim, din locul omorârii cârnii și al biruinței la locul „celor care plâng”. Îngerul reamintește bunătatea Domnului față de poporul Său și adaugă: „Voi n-ați ascultat de glasul Meu. Pentru ce ați făcut lucrul acesta?” Acest reproș va răsună de mai multe ori în istoria Judecătorilor (6.10; 10.13 etc). Dumnezeu vrea să vorbească cugetului alor Săi. „Poporul a ridicat glasul și a plâns”. Această întristare era după voia lui Dumnezeu. Când Domnul ne face conștienți că ne-am depărtat de El, că în cutare împrejurare n-am ascultat glasul Lui, sau chiar că ne-am obișnuit să nu ascultăm, care este cel mai potrivit lucru pe care trebuie să-l facem, dacă nu „să ridicăm glasul și să plângem”? Apoi, să recunoaștem înaintea Lui vinovăția noastră, să mărturisim ceea ce nu se potrivește cu calitatea noastră de copii ai Săi.

Însă nu trebuie să descurajăm și să credem că totul este pierdut, pentru că după ce au plâns, copiii lui Israel „au adus jertfe Domnului acolo” (versetul 5). Din pricina a ceea ce este Dumnezeu și a ceea ce El a făcut, ei puteau totuși să se apropie de El printr-o jertfă; tot așa și noi, după ce ne-am judecat, putem veni la Dumnezeu, pe temeiul lucrării lui Hristos, cu rugăciune, jertfe de mulțumire și închinăciunea noastră. Cât privește Cina Domnului se specifică lămurit: „Vestiți moartea Domnului până va veni El”.

Trebuie să fim conștienți de slăbirea mărturiei practice a Bisericii lui Dumnezeu pe pământ, să ne întristăm adânc din această cauză, realizând mărturia șubredă pe care credincioșii o dau în timpurile din urmă. Această realizare (înțelegere) va trebui să ne sfâșie inimile. N-o putem ignora și nu ne putem sustrage consecințelor produse de ruinarea mărturiei exterioare. Totuși, să nu cădem pradă deznădejdi: cu umilință, pe deplin conștienți de lipsurile noastre și de belșugul care se află în Dumnezeu, tot Îl mai putem lăuda.

Urmând firul relatării biblice, observăm că starea lui Israel continuă să se agraveze: „Ei au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților lor... au mers după alți dumnezei, au luat de soții pe fetele lor și au dat de soții fiilor lor pe fetele lor” (Judecători 2.12; 3.6). Această părăsire a Domnului se traduce în faptă prin două lucruri: au mers după alți dumnezei. Aplicând la condițiile noastre: care sunt dumnezeii lumii care ne înconjoară? Stele, cântăreți celebri, campioni de tot felul, lideri politici, ca să nu mai vorbim de plăcerile lumii, inima lăsată liberă, ceea ce foarte adesea conduce la încheierea căsătoriei cu un partener necredincios: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între dreptate și fărâdelege?... Sau ce părtășie are lumina cu întunericul?... Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios?” (2 Corinteni 6.14-16). Poate că un simțământ de dragoste nu va conduce la căsătorie, dar Domnul va interveni să stopeze lucrurile înainte de a păși pe un drum care conduce spre străpungerea inimii și multe amărăciuni. Totuși trebuie să avem mare grijă cu cine ne împrietenim. Desigur că este bine să manifestăm un spirit prietenos, de camaraderie, cu colegii noștri de școală sau de muncă, să stabilim relații normale în domeniile în care avem aceleași interese, dar să avem grijă a nu depăși stadiul normal, având ca rezultat stărnirea unui foc sentimental sau afectarea relațiilor intime, personale, calde cu familia. Un prieten lumesc exercită întotdeauna o influență negativă asupra credinciosului. Acesta începe să simtă plăcere în ceea ce ura mai înainte și, în paralel, interesul pentru lucrurile lui Dumnezeu merge în descreștere.

O asemenea conduită atrage asupra credinciosului pedeapsa divină, măsurile disciplinare. De fiecare dată când ne depărtăm de Domnul, întristăm pe Duhul Sfânt. Dacă această întristare devine și a noastră, El este totdeauna gata să ne primească și să ne restabilească. Însă atunci când perseverăm în greșală, Dumnezeu, în îndurarea Lui, dar și în dreptatea Lui poate și trebuie să ne pedepsească: „Domnul i-a dat în mâinile unor prădători care i-au prădat, i-a vândut în mâinile vrăjmașilor lor de jur împrejur, și ei nu s-au mai putut împotrivi” (versetul 14). Prădătorii aceștia operau jafuri în țară, luând cu ei vitele și recoltele, și astfel poporul rămânea

fără hrană. Dușmanii, îndeosebi filistenii, dominau asupra lor, încât israeliții pe vremea lui Samson, iar mai târziu până pe la începutul domniei lui Saul, n-aveau arme și posibilități de apărare. Erau lipsiți chiar de fierari pentru a-și ascuți uneltele.

Nu se întâmplă la fel pe calea credinței? Când cineva se abate de pe drumul voii lui Dumnezeu, primul lucru de care se lipsește este *hrana spirituală*. El nu mai are timp să se așeze la picioarele Domnului, sau nici chiar interesul de a o face. Neglijază strângerea laolaltă în jurul Domnului Isus. Sufletul, lipsit de hrană, lânzește, își pierde vigoarea și, nemaiputând să se împotrivescă răului, se pleacă sub jugul robiei. Să ascultăm declarația solemnă a lui Moise: „Pentru că, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor, n-ai slujit Domnului Dumnezeului tău cu bucurie și cu dragă inimă, vei sluji în mijlocul foamei, setei, goliciunii și lipsei de toate, vrăjmașilor tăi pe care Domnul îi va trimite împotriva ta. El îți va pune pe grumaz un jug de fier” (Deuteronom 28.47-48).

De ce procedează astfel Dumnezeu față de aceia pe care îi iubește? Dacă El nu-i cruță pe ai Săi și îngăduie să ajungă „într-o mare strâmtorare” (Judecători 2.15), este pentru a-i determina să strige (6.6-7), să strige la El, să se pocăiască, să caute fața Lui, să-și recunoască păcatele pentru a fi restabiliți.

În cartea noastră, această eliberare era înfăptuită prin intermediul judecătorilor, bărbați ai credinței pe care Domnul îi ridică pentru a scoate poporul din mâna celor care îi jefuiau și-i asupreau. Astfel Domnului I se făcea milă de copiii lui Israel (versetul 18). Dar ce se întâmpla după moartea judecătorului? „Israelii se stricau din nou, mai mult decât părinții lor” (versetul 19). Acest grafic cu suișuri și coborâșuri alternative îl regăsim de 6 sau 7 ori în șir în cartea Judecătorilor: au părăsit pe Domnul, s-au depărtat de El, au slujit altor dumnezei, s-au aliat prin căsătorie cu alte popoare; au atras astfel asupra lor pedeapsa Domnului și au ajuns în mare strâmtorare, șapte ani, douăzeci de ani, patruzeci de ani. Atunci poporul strigă către Domnul, cere ajutor. Domnului I se face milă, ridică un judecător care îi eliberează și Israel slujește iarăși Domnului. Însă după moartea judecătorului, ce urmează? Întoarcerea la stricăciune, întoarcerea la idoli, o nouă strâmtorare.

Oare nu se întâmplă la fel de atâtea ori în viața multor credincioși? Dar nu aceasta este viața creștină normală. *Dacă am constatat că nivelul vieții noastre spirituale a scăzut, ce-i de făcut?* Să nu zăbovim nici o clipă: să-L rugăm pe Domnul să ne restabilească, să ne redea bucuria și părtașia cu El. Să ne cercetăm spre a descoperi lucrul care a întrerupt relația noastră cu El, să ne mărturisim păcatul, să-l părăsim și, fără îndoială, Domnul ne va răspunde cu bunătate.

Este în planul lui Dumnezeu ca ai Lui să fie supuși încercării. Neamurile idolatre au fost lăsate „ca să pună pe Israel la încercare, pentru ca să vadă dacă vor asculta... ca generațiile fiilor lui Israel să cunoască și să învețe războiul, și anume cei ce nu-l cunoscuseră mai înainte” (Judecători 3.2, 4). Este necesar ca și copiii lui Dumnezeu să fie „puși la încercare” (Iacov 1.12). Domnul ne-ar putea așeza în niște împrejurări care să nu comporte tentații exterioare, să ne pună într-un loc unde n-ar exista atracții din partea lumii și nu s-ar semnala pericolul de a ne împrieteni cu cei neîntorși la Dumnezeu. El ar putea face lucrul acesta. Dar scopul Său este să îngăduie să fim încercați. Prin aceasta credința noastră se călește și inimile noastre învață să prețuiască tot mai mult harul divin.

Alte mijloace întrebuițate de vrăjmaș pentru a ne abate sufletele sunt *învățăturile rătăcitoare* (Efeseni 4.14). Să ne depărtăm, în cea mai mare grabă, de aceia care neagă dumnezeirea lui Hristos sau minimalizează valoarea jertfei Lui ispășitoare! De asemenea, vrăjmașul caută în multe feluri să semene îndoiala în inima noastră în ce privește Cuvântul lui Dumnezeu, punând în discuție valoarea, integritatea sau inspirația Scripturii. Vom rămâne fideli Domnului, sau ne vom lăsa purtați de toate vânturile? Imediat ce ne confruntăm cu o problemă, să alergăm înaintea Domnului, să căutăm la El soluția, fără a lăsa să treacă timpul și îndoielile și semnele de întrebare să se înmulțească. Trebuie să deznodăm firul de la primul nod, nu după ce s-a încâlcit și nu mai putem face nimic.

Dar suișurile și coborâșurile pot să caracterizeze nu numai mersul unei singure persoane, ci ele își pot pune pecetea pe viața în comunitate: de aici responsabilitatea pentru fiecare generație și nevoia pentru Domnul de a o pune la încercare „pentru ca ei să învețe războiul”. Într-un timp de regres (în ciuda tuturor lucrurilor minunate pe care Domnul continuă să le facă sub ochii noștri), nu este obligatoriu ca fiecare creștin în parte să aibă o viață care merge în descresștere. Dimpotrivă, credinciosul serios umblă în credincioșie: „Ia seama... nu fii nepăsător... Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți” (1 Timotei 4.13-15). Fără îndoială că nu-i ușor să te păstrezi credincios când nu întâlnești sprijin în jurul tău, fie că este vorba de familie, de adunare sau de mediul în care trăiești, însă binecuvântarea care izvorăște dintr-un atașament fierbinte față de Domnul, dintr-o puternică hotărâre de a-L urma cu orice preț, dintr-o viață de părtășie fericită cu El este cu atât mai mare și mai bogată într-un timp dificil, decât în condiții normale!

Să luăm aminte la cele spuse de apostolul Pavel către Timotei cu privire la succesiunea generațiilor: „Ce ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2.2). Pavel l-a învățat pe Timotei. Acesta trebuia și el să transmită mai departe mesajul primit, să-l încredințeze altora care, la rândul lor, se impunea să fie capabili a învăța pe alții. Și în felul acesta învățătura sănătoasă a fost transmisă de-a lungul a patru generații (ca să nu mai vorbim de cele ce au urmat).

Mesajul evanghelic poate fi transmis pe două căi: prin viu grai și prin scris. Bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu (Acela în mâna Căruia apostolul Pavel fusese o unealtă binecuvântată, inspirată), lucrarea Duhului manifestată în darul de a scrie pe care El l-a acordat unor diferiți oameni ai lui Dumnezeu, de-a lungul generațiilor care ne-au precedat, se află la dispoziția noastră. Deci să primim învățăturile ce ne-au fost transmise din generație în generație și să ne folosim de darul încredințat de Duhul Sfânt slujitorilor pe care i-a inspirat să scrie! La rândul nostru, să transmitem mai departe ceea ce am primit! Avem marea răspundere de a pune în practică acest mesaj, dar și nobila sarcină de a-l comunica și altora: în familia noastră, în adunare, fraților și surorilor, copiilor la școala duminicală, colegilor noștri în adunările de tineret, precum și cu orice ocazie pe care ne-o creează Domnul.

O generație trece, alta vine (Eclesiastul 1.4). Generațiile se duc una după alta, dar ce mare privilegiu să se poată spune despre cineva: „El a slujit celor din generația lui, prin voia lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 13.36)!

CAPITOLUL 2

Cei doisprezece judecători

Am văzut în introducerea la cartea Judecătorilor (1.1-3.4) cucerirea incompletă și consecințele acesteia. Acum se va desfășura, înaintea ochilor noștri, această curvă cu suișuri și coborâșuri - cădere, pedeapsă, pocăință și reabilitare - continuând spre părăsiri ale Domnului, subjugarea de către șapte națiuni vrăjmașe, în timp ce, pe tot parcursul cărții, îndurările și mila lui Dumnezeu sunt la dispoziția celor credincioși. Evrei 11.32 ne vorbește despre credința lui Ghedeon, a lui Barac, a lui Samson și a lui Iefta. Dacă n-am fi avut afirmațiile făcute în Cuvânt, ne-am fi putut îndoii că aceștia trei din urmă au dovedit credință în Dumnezeu. Slăbiciunile trupești sau morale, inconsecvența unora dintre judecători, nu fac altceva decât să sublinieze harul și bunătatea lui Dumnezeu. El nu-și alege instrumentele dintre cei mai tari și mai puternici (1 Corinteni 1:26-29), ci, pentru ca totul să vină de la El, Domnul alege niște slujitori lipsiți de o valoare și merite deosebite pe care îi pregătește și-i formează El Însuși spre a realiza lucrarea la care i-a chemat.

Din cei doisprezece judecători menționați în cartea noastră, șase sunt prezentați în detaliu, în timp ce restul sunt amintiți doar în treacăt. Un judecător în textul nostru nu este doar un om care

face dreptate din punct de vedere juridic, ci mai curând acela care face să triumfe dreptul și dreptatea și, în special unul care oferă o salvare, aduce o eliberare, de unde numele de „eliberator” dat uneori anumitor judecători (3.9,15,31; 10.1).

Judecători 3.5-16.31 prezintă șirul celor 12 judecători; capitolele 17-21 sunt un fel de apendice adăugat cărții; capitolele 17-18 prezintă un tablou al decăderii religioase, iar capitolele 19-21 al stricăciunii morale ce domnea pe atunci în Israel.

(Notă: Nu vom stăruii asupra ultimelor cinci capitole, ci vom trimite cititorul, ca de altfel pentru tot restul cărții, la „Meditații asupra cărții Judecătorilor” - de H.R. și la „Studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu” - de J.N.D. Recomandăm aprofundarea schiței de față prin recurgerea la aceste două foarte interesante comentarii).

1) Otniel (3.5-11)

Israel „locuiește în mijlocul” canaaniților. Copiii lui Israel iau pe fiicele lor ca soții și dau de soții fiilor lor pe fiicele acestora. De asemenea slujesc dumnezeilor lor (versetele 5-6). În dreptatea Lui, Domnul îi dă împăratului Mesopotamiei, care îi subjugă timp de opt ani. Această perioadă a fost necesară spre a-i determina pe israeliți să strige către Domnul. El le ridică un salvator în persoana lui Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb. Regăsim în acest bărbat acea credință puternică ce caracterizează întreaga familie: decizia unui Caleb de a sluji Domnului cu toată casa lui și statornicia sa de-a lungul istoriei pustiei și în cadrul cuceririi Hebronului; interesul pentru Țara făgăduinței manifestat de fiică-sa Acsa.

Datorită lui Otniel, țara (fără îndoială, partea de sud a Palestinei, în special seminița lui Iuda) a avut odihnă patruzeci de ani.

2) Ehud (3.12-30)

Copiii lui Israel au făcut „iarăși” ce nu plăcea Domnului (versetul 12). Atunci El întărește împotriva israeliților pe Eglon, regele Moabului. Poporul era așa de împietrit, încât au trebuit 18 ani de asuprire, jumătate din timpul unei generații, pentru a-i determina să strige la Dumnezeu. Domnul le ridică un salvator în persoana beniamitului Ehud. Acesta era stângaci și avea o mică sabie. Totuși, el triumfă asupra regelui Moabului și a oștilor sale și asigură poporului 80 de ani de odihnă.

3) Șamgar (3.31)

Un singur verset ne prezintă pe acest bărbat al credinței care cu un otic de plug a ucis șase sute de filistenii și a eliberat pe Israel. Dumnezeu Își amintește de tot ce a fost făcut pentru El și pentru binele alor Săi. David va evoca amintirea unui oarecare Șama care a apărut „o bucată de pământ semănată cu linte” (2 Samuel 23.11), asigurând astfel hrana poporului lui Dumnezeu; sau a unui Benaia care a lovit, într-o zi când căzuse zăpadă, doi lei și a scos pe Israel din mâna vrăjmașului.

4) Debora și Barac (capitolele 4-5)

Pentru a treia oară citim că israeliții „iarăși au făcut ce nu place Domnului” (versetul 1). El „i-a vândut” în mâinile lui Iabin, împăratul Canaanului. Acesta nu era un dușman exterior, ca regii Siriei și Moabului, ci un vrăjmaș interior, a cărui cucerire n-a fost făcută la timpul potrivit. Timp de 20 de ani, tot nordul țării a fost apăsător cu putere, Iabin dispunând de nouă sute de care de fier.

Poporul strigă din nou la Domnul, însă răspunsul nu vine imediat.

În timpul acela trăia o prorocită din seminița lui Efraim, Debora, care, la ea acasă, judeca pe israeliți. Aceștia veneau la domiciliul său pentru a primi diferitele sfaturi. Sub călăuzirea lui Dumnezeu, ea îl cheamă pe Barac pentru a strânge o oștire ce urma să lupte contra lui Sisera, căpetenia armatei lui Iabin. Acest Barac este un bărbat timid, fricos, care refuză să meargă la luptă dacă nu-l însoțește această femeie. Prorocița subliniază dezonoarea ce ar rezulta de aici,

când biruința ar veni printr-o femeie, dar la insistențele lui Barac, Debora cedează. Zabulon și Neftali furnizează oastea solicitată (versetul 10). Efraim, Benjamin, Manase, Isahar le vin în ajutor (5.14-15), în timp ce Ruben, Galaad, Dan și Așer rămân acasă (5.16-17). Iuda și Simeon sunt scoși din cauză, deoarece drama se derulează în nordul țării.

Domnul pune pe vrăjmași în învălmășeală, Barac și oamenii săi îi urmăresc, însă Iael, soția lui Heber, îl omoară pe Sisera. Iabin este nimicit (versetul 24) și 40 de ani de odihnă sunt asigurați țării (5.31).

Biruința este celebrată prin cântarea Deborei (capitolul 5), care preamărește eliberarea acordată de Domnul poporului Său, și uneltele care s-au lăsat conduse de El pentru a câștiga această salvare.

5) Ghedeon (capitolele 6-8)

Încă o dată, pentru a patra oară ni se spune că fiii lui Israel au făcut ce este rău înaintea ochilor Domnului. Au fost dați, timp de șapte ani, în mâna lui Madian. Vrăjmașii aceștia întreprindeau incursiuni de jaf în țară, suindu-se cu turmele și corturile lor, numeroase ca lăcustele. Ei pustiau totul, nelăsând nici merinde, nici oi, nici boi, nici măgari lui Israel. După cum am văzut deja, atunci când cineva se depărtează de Domnul, printre primele consecințe este aceea a pierderii hranei spirituale. Citim că „Israel a ajuns foarte nenorocit”. Toată vloga lui spirituală s-a dus.

Când poporul strigă către Domnul, El nu intervine imediat. De data aceasta, trimite mai întâi israeliților un profet care vorbește spre a le trezi conștiința și încheie astfel: „Voi n-ați ascultat de glasul Meu” (versetul 10). Apoi profetul dispare. Instrumentul eliberării va fi pregătit în ascuns, dar poporul va mai trebui să suporte un timp consecințele rătăcirii sale.

Vom privi mai departe în detaliu istoria lui Ghedeon, mulțumindu-ne aici doar cu a sublinia victoria obținută (8.28) care a condus la smerirea lui Madian și a asigurat țării odihnă timp de 40 de ani.

După moartea lui Ghedeon, copiii lui Israel s-au întors din nou spre Baali. Era pentru a cincea oară! Ei nu și-au mai adus aminte de mântuirea Domnului care îi scosese din mâna vrăjmașilor, nici de unealta binecuvântată pe care o folosisese El în acest scop. Rezultatul a fost o tristă perioadă (capitolul 9) când Abimelec, fiul natural al lui Ghedeon, după ce i-a măcelărit pe cei 70 de frați ai săi, a căutat să fie numit rege la Sihem. Intrigi, crime, război civil, toate acestea sunt scuzabile în mâna acestui om spre a ajunge să stăpânească peste moștenirea Domnului, în loc să conducă poporul la biruință contra vrăjmașilor lui. Cu nici un chip el nu poate fi numărat printre judecătorii lui Israel. Dumnezeu a și făcut să cadă asupra capului lui răul pe care-l făcuse, și blestemul lui Iotam, singurul supraviețuitor dintre fiii lui Ghedeon, a venit asupra locuitorilor Sihemului (9.56-57).

6) Tola (10.1-2)

Fără a ni se da prea multe informații despre acest bărbat, citim că el „s-a ridicat” ca să elibereze pe Israel. Membru al seminției lui Isahar și locuind în ținutul lui Efraim, el va judeca pe Israel timp de 23 de ani.

7) Iair (10.3-5)

Acest galaadit se ridică, la rândul lui, și judecă pe Israel 22 de ani, poate, în parte, simultan cu Tola. Într-adevăr, Iair provenea din Galaad, pe malul răsăritean al Iordanului, și nu din Efraim, ca Tola.

Se pare că influența acestor bărbați se întindea pe o suprafață limitată, însă amintirea lor a fost păstrată deoarece au constituit o binecuvântare pentru o parte din copiii lui Israel, poporul ales.

8) Iefta (10.6-12.7)

Din nou - acum deja pentru a șasea oară - Cuvântul lui Dumnezeu repetă: „Copiii lui Israel au făcut iarăși ce nu plăcea Domnului” (10.6). Însă, de data aceasta, se pare că un fel de frenezie de idolatrie i-a cuprins încât ei nu mai găsesc dumnezei destui cărora să le slujească, la toate popoarele vecine (versetul 6). De aceea și pedeapsa venită din partea Domnului este pe măsura faptelor lor: Domnul „i-a vândut” în mâna fiilor lui Amon care i-au asuprit și i-au apăsât timp de 18 ani, mai întâi pe semințiile care se aflau dincolo de Iordan, apoi pe Iuda, Beniamin și Efraim.

„Israel era într-o mare strâmtorare” și a strigat la Domnul, zicând: „Am păcătuit...”, însă El le-a răspuns: „M-ați părăsit și ați slujit altor dumnezei... Duceți-vă și chemați pe dumnezeii pe care i-ați ales; ei să vă salveze în timpul strâmtorării voastre!” (versetele 13-14). Poporul trebuia să facă amară experiență - urmată de mulți alții după aceea - din care să rezulte limpede că sprijinul căutat în lume sau la vrăjmașul sufletelor noastre este înșelător și zadarnic. În ziua propășirii se părea că satisfacția și sprijinul vor fi oferite din plin, dar vine vremea strâmtorării și toți ne părăsesc: și lumea, și vrăjmașul.

Conștiința poporului este profund răscolită. Copiii lui Israel nu se mulțumesc să repete: „Noi am păcătuit...;”, ci de data aceasta au scos dumnezeii străini din mijlocul lor” (versetul 16). Fiii lui Amon se strâng din nou pentru a organiza o campanie contra Israelului. Israeliții se adună împotriva lor, dar fără a avea o căpetenie în frunte. Starea lor era atât de jalnică, decăderea atât de profundă încât Domnul nu mai intervine ca să se „ridice” spre a-i scăpa. Ei sunt nevoiți să negocieze și să încheie o înțelegere cu un om pe care-l găsesc într-un târziu, și anume cu Iefta, fiul unei prostituate. Acesta fugise în țara Nob unde făcea plimbări în compania unor „oameni fără căpătâi”.

Și totuși omul acesta care părea atât de nepotrivit, atât de nepregătit pentru misiunea care îi stătea înaintea, avea o măsură de credință pe care Epistola către Evrei o scoate în evidență. Duhul Domnului a venit peste Iefta (Judecători 11.29). Victoria i-a fost asigurată. Slăbiciunea credinței sale se arată în juruița pe care o face și este o negociere cu Domnul, promițându-I, în schimbul biruinței vrăjmașilor, drept jertfă pe oricine va ieși pe porțile casei sale. Însă, vai, această persoană avea să fie însăși unica sa fiică. Dar el și-a ținut cuvântul și tânăra fată, tip îndepărtat al Unuia mai mare decât ea, se lasă să fie înjunghiată în favoarea poporului ei. Numai șase ani de odihnă au fost acordați lui Israel sub jurisdicția lui Iefta (Judecători 12.7).

9) *Ibțan* (12.8-10)

Acest betleemit judecă pe Israel șapte ani. În afară de detaliile referitoare la familia sa, nu ni se dau alte informații.

10) *Elon* (12.11-12)

Singurele indicii referitoare la acest bărbat sunt acelea că el provenea din Zabulon și că a fost judecător în Israel timp de zece ani.

11) *Abdon* (12.13-15)

Provenit din seminția lui Efraim, Abdon a judecat pe Israel timp de opt ani. El se putea mândri cu o familie foarte numeroasă.

S-ar părea că acești din urmă trei judecători au exercitat o influență locală. Aceasta nu însemna că ei au fost mai puțin folositori. Dumnezeu are slujitori a căror activitate se concentrează asupra locului lor de reședință și în regiunea învecinată, în timp ce lucrarea altora se întinde pe o arie mult mai largă, poate în întreaga țară. Nu nouă ne revine dreptul de a aprecia valoarea unuia sau a celuilalt. Dumnezeu este Acela care cheamă și trimite după bunul plac al voii Sale. Numai El cunoaște în mod perfect nevoile poporului Lui, ale credincioșilor Săi.

12) Samson (13-16)

Iată-l și pe cel din urmă judecător din cartea noastră, însă nu și ultimul având această calitate, pentru că și despre Samuel se va vorbi ca fiind, pe lângă profet al lui Israel, și judecător.

Cuvântul lui Dumnezeu repetă pentru a șaptea oară: „Copiii lui Israel au făcut iarăși ce nu plăcea Domnului”. De data aceasta însă pedeapsa va fi teribilă, extrem de lungă, fiind în pericol însăși existența poporului. Israelii sunt dați în mâna filistenilor timp de 40 de ani, deci mai mult decât timpul în care Samson a fost judecător. Aceasta ne conduce până în zilele lui Samuel, la întunecata istorie a lui Eli, la pierderea chivotului, la ruina preoției. Abia după 20 de ani (1 Samuel 7), Israel va obține sub conducerea lui Samuel, o victorie asupra filistenilor; însă aceștia își vor impune iarăși dominația, așa încât la începutul domniei lui Saul (după cum am văzut deja), nu exista nici sabie, nici sulită în mâna poporului. Israelii trebuiau să se coboare la filistenii chiar și pentru a-și ascuți uneltele (1 Samuel 13.20-22). Domnia lui Saul va fi marcată de câteva succese contra filistenilor, însă el va pieri în bătălia de la Ghilboa. David va fi acela care va reuși să-i zdrobească definitiv.

Ceea ce a fost însă și mai grav, în timpul subjugării filistine, poporul nu numai că nu a strigat la Domnul după ajutor, dar a început să se acomodeze, să se obișnuiască cu această stare de lucruri și chiar să-l dea el însuși pe judecătorul său în mâna dușmanilor (Judecători 15.12).

Vor trebui parcurse anumite etape până când copiii lui Israel, la Mițpa vor recunoaște și vor mărturisi: „Am păcătuțit împotriva Domnului” (1 Samuel 7.6).

Samson a judecat pe Israel douăzeci de ani (Judecători 15.20; 16.31). Chiar dacă el a obținut câteva victorii asupra filistenilor, nu a reușit totuși să asigure israeliților o eliberare de durată. Însă autorul Epistolei către Evrei îl numește un om al credinței. Duhul Domnului vine peste el de câteva ori (13.25; 14.6,19). Samson fusese crescut de niște părinți evlavioși, și pus deoparte ca nazireu chiar de la nașterea sa. Și atunci de ce acest eșec? Un singur cuvânt din epistola lui Ioan ne dă răspunsul: *pofta cărnii!* Vom relua, la finele broșurii de față, această tristă istorie.

Cartea Judecători oferă un tablou jalnic al poporului lui Dumnezeu, istoria unor căderi repetate, dar, din fericire, și aceea a harului și bunătății divine. În dreptatea Sa și datorită credincioșiei Sale, Domnul i-a pedepsit pentru a-i aduce pe israeliți la Sine. Însă o restabilire reală nu intervine decât după o mărturisire a păcatului, urmată de părăsirea lui (Proverbele 28.13). Trebuie să tăiem mâna sau să scoatem ochiul care este o pricină de cădere, și să nu ne mulțumim cu câteva cuvinte de regret.

CAPITOLUL 3

GHEDEON

Chemarea în slujbă și mărturia

(Judecători 6.1-32)

1) Împrejurările (Judecători 6.1-10)

După cum spuneam, la începutul acestui capitol se repetă pentru a patra oară că israeliții au făcut ce nu plăcea Domnului. Timp de șapte ani ei au fost dați în mâinile lui Madian, care i-au prădat și i-au făcut să ajungă „foarte nenorociți”. Poporul trebuia să poată face diferența dintre stăpânirea, lui Dumnezeu și aceea a oamenilor. Israelii nu au mai vrut să asculte de Domnul, lăsându-se conduși de propriile lor dorințe și pasiuni. Căzuți în mâinile oamenilor, ei au făcut amara experiență a ceea ce înseamnă robia și foametea. La fel se întâmplă totdeauna cu acei tineri care, găsind ca fiind prea strâmt cercul familial sau chiar și cel creștin, simțindu-se frânați și împiedicați în dezvoltarea personalității lor, îngrădiți în bucuriile lor, pun toate acestea la o

parte și se dedau la ceea ce le oferă lumea, pentru a face mai târziu amara experiență a robiei care decurge dintr-o asemenea decizie.

Ghedeon era conștient pe deplin de această situație. El suferea împreună cu poporul lui Dumnezeu urmările pedepsei divine (versetul 13). Același simțământ de participare va trăi și David când, trimis de tatăl său pe câmpul de luptă, va constata că poporul fugea în fața amenințărilor unui Goliat. Atunci tânărul David a spus: „Nimeni să nu-și piardă nădejdea din cauza filisteanului acestuia! Robul tău va merge să se bată cu el... Domnul mă va scăpa...” (1 Samuel 17.32,37).

La fel și Ilie pe Carmel (1 Împărați 18) era profund mișcat de starea jalnică în care ajunsese poporul lui Dumnezeu, cu cei patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal. Însă toate acestea îl fac să ia și mai categoric poziție pentru Domnul.

Este absolut necesar ca slujitorul Domnului, martorul Lui, să simtă profund durerea pentru starea poporului Lui în timpul în care trăiește spre a putea răspunde, în mod corespunzător, chemării lui Dumnezeu.

„În strâmtorarea lor, copiii lui Israel au strigat către Domnul”. Ce va face El pentru a-i scăpa? Pe de o parte, El pregătește poporul trimițând un profet care să atingă cugetul israeliților (versetele 7-10); iar pe de altă parte, El ridică și pregătește în ascuns instrumentul pe care-l va folosi pentru eliberarea lor.

2) Chemarea în slujbă (Judecători 6.11-23)

„Apoi îngerul Domnului a venit și S-a așezat sub stejarul din Ofra, care era al lui Ioas, din familia lui Abiezer” (Judecători 6.11). Trimis de Domnul, un înger vine, se așează sub stejar și privește. Dumnezeu ia astfel cunoștință de starea sufletească a aceluia tânăr. În Evanghelie, Isus ședea jos în fața vistieriei Templului și Se uita cum poporul arunca bani acolo (Marcu 12.41).

Îngerul nu spune nimic la început, ci privește în tăcere. Dacă ar privi un înger și la noi, ce ar vedea în viața noastră, în gândurile noastre, în activitatea noastră? Dacă Domnul ar căuta azi o unealtă pentru a împlini voia Sa, m-ar alege El pe mine? S-ar opri El la mine dacă I-ar trebui un monitor pentru școala duminicală, sau un vestitor al harului la cutare persoană, sau un martor al Său într-un cerc social întunecos, sau un mângâietor pentru cei întristați, sau unul care să pună umărul sub greutățile altora? Apostolul Pavel putea spune: „Domnul nostru... m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui” (1 Timotei 1.12).

Ce constata îngerul privind spre Ghedeon? Tânărul acesta bătea grâu în teasc ca să-l ascundă de Madian. Într-un timp ca acesta, când poporul era sub stăpânirea vrăjmașilor, nu era posibil să se bată grâul în văzul tuturor pe arie. Ghedeon înțelegea starea jalnică în care ajunsese israeliții și-și consuma energia pentru a pune la păstrare hrana de care el și ai lui aveau nevoie. Este foarte important pentru noi să ne hrănim sufletele în fiecare dimineață din Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum israeliții trebuiau să strângă mana: în fiecare dimineață. Propriu-zis, nu este vorba de lucrul acesta aici, ci de a ascunde de ochii dușmanului provizii îndestulătoare pentru zilele de foamete. Ce important este să folosim anii tinereții pentru studiul Cuvântului lui Dumnezeu, adâncindu-ne în cunoașterea lui, hrănindu-ne din el și, de asemenea, punând deoparte provizii serioase pentru viitor. Fără a aștepta timpul când poate că vom fi copleșiți de obligațiile familiale, să știm să folosim cu toată grija timpul nostru destinat cercetării minuțioase a bogăției de învățături ale Sfintei Scripturi.

La versetul 12, decorul se schimbă. Nu mai este vorba de un înger oarecare, ci chiar de „Îngerul Domnului” (în realitate, Domnul Însuși: vezi versetul 14). Ghedeon este conștient de prezența Domnului. Este primul contact direct între sufletul lui și Dumnezeu. Îngerul îl asigură de un lucru care va fi repetat de multe ori și altor persoane: „Domnul este cu tine”. Am putea căuta în Biblie numeroase locuri unde apar expresii asemănătoare cu aceasta. Să amintim măcar ultimele cuvinte rostite de Domnul Isus în Evanghelia după Matei: „Eu sunt cu voi în

toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Trebuie să credem în această prezență, să ne-o însușim prin credință și s-o păstrăm în sufletele noastre.

Dar Ghedeon nu este încă dispus să se bucure pe deplin de ea. El este frământat de numeroase întrebări: De ce? Unde? El se arată perplex, socotind că Domnul a părăsit pe poporul Lui. Sunt întrebări care se ridică în inima unui tânăr și în timpul nostru. Unde sunt minunile de altădată? De ce un asemenea declin? De ce adesea așa de puțină hrană în adunare? De ce se înmulțesc necazurile și greutatea în fiecare zi?

Dar ce face Domnul? El nu discută asemenea probleme, nu răspunde nici întrebărilor tânărului Ghedeon, ci Se uită la el și-i zice: „Du-te...”. Nu este cazul să discutăm timp îndelungat, să încercăm a rezolva toate problemele care se pun, ci, conștienți deplin de sprijinul Domnului, să acționăm. Dacă am fi pătrunși într-o mai mare măsură de slujba la care suntem chemați, de mărturia pe care trebuie s-o dăm, de ajutorul minunat care ne este promis din partea Domnului, am pierde mult mai puțin timp în discuții și dispute sterile sau în cugetări care nu duc nicăieri. Nu înseamnă că nu este necesar să înțelegem bine în ce stare se află poporul lui Dumnezeu și să ne identificăm cu suferințele lui, dar trebuie să facem un pas mai departe: unificându-ne cu el în întristare și umilință, să vedem ce așteaptă Domnul din partea noastră și să facem aceasta cu toată dăruirea.

Domnul „S-a uitat” la Ghedeon. Să ne gândim la privirea Domnului Isus menționată de atâtea ori în Evanghelia după Marcu: privirea care sondează inima tânărului bogat (Marcu 10.21), tânăr care se credea în regulă cu Dumnezeu; privire care se oprește apoi spre persoanele din jur, spre ucenici, spre a-i face să înțeleagă cu toții că mântuirea nu este în nici un caz opera omului, ci lucrarea și darul lui Dumnezeu.

Ghedeon nu este încă dispus să plece unde-l trimite Domnul. La fel ca Moise altădată (Exodul 3 și 4), la fel ca Ieremia mai târziu (Ieremia 1), el se uită la sine însuși. („Familia mea este cea mai săracă... și eu sunt cel mai mic”, Judecători 6.15). Pe cât de bun era faptul de a nu se încrede în puterile și posibilitățile sale și a rămâne umilit înaintea Domnului, tot pe atât de necesar era ca să se încreadă în Dumnezeu și să se sprijine din toată inima pe promisiunile Sale. Domnul evită din nou să discute cu el alte amănunte și-i repetă simplu: „Eu voi fi cu tine”, ceea ce trebuia să-i fie de ajuns. Pasajul din 1 Petru 4.11, vorbind despre slujire, spune că aceasta trebuie îndeplinită „după puterea pe care o dă Dumnezeu”. În Psalmul 62.11 citim: „De două ori am auzit (odată a fost nevoia și a doua oară a venit răspunsul) că: Puterea este a lui Dumnezeu”. Numele lui Boaz, omul care va transforma viața lui Rut, nume pus și unuia dintre cei doi stâlpi din fața Templului lui Solomon, înseamnă: „În El este puterea”.

Dar Ghedeon dorește un semn care să-l asigure mai profund că Dumnezeu Însuși este Cel ce vorbește cu el. Și care va fi semnul acesta, dacă nu, simbolic, jertfa lui Hristos Însuși? (Judecători 6.19-21). În neștiința sa, Ghedeon pregătește carne fiartă, azimi și un vas de supă. Moise spusese lămurit cu privire la mielul pascal: „Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă, ci să fie fript la foc” (Exodul 12.9). Jertfa trebuia să fie mistuită de foc. Prin suferințele pe care le-a îndurat în timpul vieții Lui, Domnul Isus este un model pentru noi și suntem invitați să călcăm pe urmele Sale; dar suferințele care scoteau la iveală perfecțiunea firii și ființei Lui nu puteau niciodată să șteargă păcatele noastre, ci a trebuit ca El să Se suie pe cruce și acolo să cunoască părăsirea de Dumnezeu și să bea paharul mâniei divine în momentul când a fost făcut păcat pentru noi; era necesar ca focul judecății să-L atingă, să-L cuprindă pe Golgota. Dar îngerul nu respinge ofranda lui Ghedeon, ci ia din acest dar ceea ce putea fi oferit lui Dumnezeu: carnea și azimile sunt atunci puse pe stâncă (Hristos) și mistuite de foc (versetul 21).

Câte suflete lipsite de o bază spirituală solidă, nu au siguranța mântuirii și nu cunosc încă adevărata pace cu Dumnezeu și nici adevărata închinare! Dar dacă aceste suflete vin la Domnul cu o credință simplă, cu sinceritate, în ciuda neștiinței lor, Domnul le va lumina și le va ajuta să înțeleagă că El Însuși a purtat asupra Sa judecata și pedeapsa care ne dau pacea cu Dumnezeu.

Este ceea ce ajunge să înțeleagă și Ghedeon din exemplul ce i se pune înainte. El a văzut pe Dumnezeu față în față (versetul 22), dar aceasta nu va trebui să însemne pentru el moarte,

pentru că judecata divină a căzut asupra iedului adus ca jertfă. Partea lui Ghedeon este pacea cu Dumnezeu. Și acum, eliberat de orice teamă, plin de bucuria și lumina care-i inunda sufletul, tânărul „a zidit acolo un altar Domnului și i-a pus numele „Domnul păcii” (Iehova-Șalom) (versetul 24).

Înainte ca cineva să se angajeze într-o lucrare în slujba Domnului, trebuie ca sufletul lui să se bucure în Dumnezeu, pe deplin conștient de pacea pe care Hristos ne-a câștigat-o prin sângele crucii Sale. Am fost mântuiți ca să slujim, nu slujim spre a fi mântuiți, și nici pentru a dobândi vreun merit înaintea lui Dumnezeu.

3) *Mărturia* (versetele 25-32)

Ghedeon a dobândit pacea. Va spune cineva: „Acum el este gata de luptă”. Însă lucrurile nu stau tocmai așa. El trebuie să mai cunoască o experiență înainte ca Duhul Domnului să-l îmbrace cu forța necesară pentru luptă. „În aceeași noapte” Domnul îi cere să dărâme altarul lui Baal care este al tatălui său, să taie parul închinat Astarteei, să zidească un altar Domnului și să aducă drept ardere-de-tot, cu lemnul din stâlpul idolului, al doilea taur care este al tatălui său. Nu era destul ca Ghedeon să fi primit lumina, ci i se cerea să declare, în mod public, în familia sa și în satul lui, lumina care răsărise în sufletul său.

Oare nu tocmai lucrul acesta constituie pentru mulți copii ai lui Dumnezeu piatra de care se poticnesc? Ei sunt fericiți că au fost mântuiți, dar se tem să mărturisească și altora ce s-a petrecut în inima lor. Nu îndrăznesc să treacă de partea Domnului în mod public și să mărturisească Numele Lui. Poate că în familia lui există lucruri incompatibile cu o mărturie în favoarea lui Hristos. Nu este cuviincios să dea „lecții” părinților săi, însă trebuie neapărat ca el însuși să renunțe pe față la toate acele lucruri. Există relații de prietenie care trebuiesc a fi curmate imediat, lecturi ce trebuiesc a fi întrerupte de îndată, o „mână” ce trebuie tăiată, sau un „ochi” ce va trebui scos.

A mărturisi pe Hristos este o treabă și mai complicată pentru cineva care a fost smuls dintr-un mediu în întregime lumesc; a arde literalmente idolii, a înceta să mai arzi tămâie pentru strămoșii care au murit, a scoate din casă vechi obiecte de cult, toate acestea pot atrage împotrivirea familiei sau a neamului, expunându-l pe cel în cauză unor serioase riscuri. Pentru un musulman, de exemplu, mărturisirea Numelui lui Hristos va avea asemenea consecințe încât este aproape imposibil de făcut. Dumnezeu îi cunoaște pe ai Săi și împrejurările în care se află ei. Cât despre noi, timpul și mediul în care trăim nu oferă obstacole de netrecut. Și totuși, trebuie să recunoaștem cu toată sinceritatea, de câte ori ne-a lipsit curajul necesar pentru a lua categoric poziție în favoarea Domnului! De aceea este necesar să pătrundem mai adânc semnificația practică a acestor cuvinte în viața noastră: a dărâma, a tăia, a arde, a aduce.

Ne putem închipui cu ușurință frământarea lui Ghedeon în noaptea respectivă, învârtindu-se mereu în așternutul lui, pe deplin conștient de mărturia pe care Domnul i-a cerut s-o dea. Va asculta el de Domnul, sau ar fi bine să renunțe? Dar ce va zice tatăl lui? Ce vor face oamenii din cetate? Din versetul 27 se poate deduce clar că aceste întrebări l-au chinuit toată noaptea și toată ziua următoare. Era în joc însuși viitorul lui și se afla în fața unei dileme cumplite: Dacă renunța să dea mărturie pentru Dumnezeu, însemna că nu este apt să conducă pe Israel la victorie și să scape poporul său din mâna vrăjmașilor; dacă mergea înainte, își risca viața (versetul 30).

În cele din urmă, Ghedeon se decide să ia cu sine zece dintre slujitorii săi și, în noaptea următoare el face „ce spusese Domnul”. Prin ce stare sufletească va fi trecut el a doua zi dimineața când oamenii din cetate, luând cunoștință despre demolarea altarului lui Baal, întreprind de urgență o anchetă și află că Ghedeon, fiul lui Ioas, a făcut lucrul acesta. Ghedeon ar fi putut să fugă, să abandoneze partida, să facă totul spre a-și salva viața.

Dar se petrece acest lucru neașteptat, minunat, extraordinar: însuși tatăl său - după toate aparențele chiar preot al lui Baal și dacă nu preot, dar în mod sigur proprietarul altarului respectiv - nu din cauza dragostei părintești, ci muștrat de propria sa conștiință, declară cu

asprime: „Oare datoria voastră este să apărați pe Baal? Voi trebuie să-i veniți în ajutor?... Dacă Baal este un dumnezeu, să-și apere el pricina...!” „Dacă este un dumnezeu...”, cu alte cuvinte: el nu este dumnezeu. Ioas și-a dat dintr-odată seama că acela pe care l-a adorat ani în șir, al cărui altar vizibil lângă casa lui fusese o cursă pentru toată cetatea, acest fals dumnezeu era o deșertăciune. În chipul acesta se schimbă și sentimentele concetățenilor săi. L-au numit pe Ghedeon în ziua aceea Ierubaal, zicând: „Apere-se Baal împotriva lui, fiindcă i-a dăruit altarul”.

Ce minunată experiență pentru tânărul bărbat și ce exemplu strălucit pentru orice creștin care trece hotărât de partea Domnului Isus! Fără îndoială că, de-a lungul anilor, și în timpul nostru în numeroase țări, mărturia pentru Hristos este însoțită de multe suferințe și persecuții. Însă aproape de fiecare dată lumea respectă pe toți aceia care nu se feresc să mărturisească clar pe Domnul lor, care nu se sfiesc să tacă atunci când alții râd de ei și nu dau înapoi să-L mărturisească pe Hristos ori de câte ori li se ivește ocazia s-o facă. Exprimarea cu multă convingere a mărturiei despre Hristos atinge conștiința care disprețuiește pe cei ce se eschivează să dea în vileag lumina ce le umple sufletele. Cei mai mulți oameni preferă o asemenea îndrăzneală lașității, refuzului de a spune lucrurilor pe nume. În afară de respectul pe care și-l câștigă un martor viu și puternic, mai trebuie menționate posibilitatea, printr-o asemenea mărturie, de a intra în contact și de a-și uni forțele cu alți copii ai lui Dumnezeu necunoscuți până atunci, precum și bucuria deosebită pe care o resimte cel dispus să dea o asemenea mărturie. Cât vor avea de regretat cei ce s-au lipsit de asemenea privilegii!

CAPITOLUL 4

Lupta cea bună a credinței

(Judecători 6.33-7.22)

Dumnezeu pregătise în ascuns instrumentul e care intenționa să-l folosească pentru eliberarea poporului Lui. El l-a condus să dea mărturie despre credința sa în Domnul și să demoleze altarul lui Baal. Acum va putea să înceapă lucrarea sa publică.

În pasajele pe care deja le-am citit ne impresionează contrastul dintre atitudinea și comportamentul exterior ale lui Ghedeon, pe de o parte, și viața sa lăuntrică pe de altă parte. Cei ce-l întâlneau ar fi putut să remarce curajul său, energia sa, îndrăzneala sa; dar în legătura sa ascunsă cu Dumnezeu, credința lui avea nevoie de o puternică fortificare. El avea nevoie de îmbărbătare și noi dovezi. El trebuia să învețe, cu ajutorul unor semne, că omul nu era nimic și că Dumnezeu era totul.

Drumul credinței nu este dezvăluit mai dinainte. Dumnezeu îi conduce pe ai Lui pas cu pas și le pune la dispoziție, la momentul potrivit, și resursele necesare. De aici rezultă o continuă exersare prin confruntarea cu situații noi pe care Dumnezeu le-a prevăzut mai dinainte, dar care nu erau cunoscute credinciosului. Această părtășie tainică a sufletului cu Dumnezeu este marcată, pe de o parte, de harul și bunăvoința Domnului, iar pe de alta de slăbiciunea martorului Lui. Însă se întâmplă exact așa cum spunea apostolul Pavel: „Când sunt slab, atunci sunt tare”. Era ceva foarte normal ca, în starea sa lăuntrică, Ghedeon să se lepede de sine și să primească multe lecții din partea Domnului, în timp ce, în exterior, urma să facă dovada unui curaj și a unei îndrăzneli care sunt alimentate de o credință vie ale cărei rădăcini sunt puternic înfipte într-o viață de legătură cu Dumnezeu. Nu L-ar fi onorat pe Dumnezeu să facă să fie cunoscute și altora șovăiala și nehotărârea slujitorului Lui. În revanșă, să luăm bine seama a nu ne repezi în lucrare până nu am fost suficient de întăriți de Dumnezeu și nu am primit pecetea încuviințării Sale.

1) Chemarea la luptă (Judecători 6.33-40)

În fața trezirii produse în familia și cetatea lui Ghedeon, trezire care, fără îndoială, a cuprins toată regiunea respectivă, dușmanul nu putea rămâne inactiv. Trecuseră șapte ani de când el asupra poporului și nu va lăsa prada din mână cu ușurință. Și astfel „tot Madianul, Amalec și fiii Răsăritului s-au strâns împreună” pentru a devasta încă o dată ținutul lui Israel.

Duhul Domnului îl îmbracă pe Ghedeon care sună din trâmbiță, adună pe abiezeriți în urma sa și trimite soli prin tot Manase, precum și la seminiile lui Așer, Zabulon și Neftali. Dacă el nu ar fi fost mai dinainte pregătit în taină pentru lucrarea aceasta, el nu ar fi putut să fie îmbrăcat cu Duhul Domnului și plin de un asemenea curaj. Totuși, chiar dacă ceilalți îl urmează socotindu-l căpetenia lor, Ghedeon simte nevoia de a se retrage din nou în ascuns cu Dumnezeu.

Experiența cu „lâna” este plină de învățăminte pentru noi înșine. Dacă pentru Ghedeon era un simplu semn al puterii lui Dumnezeu, o nouă confirmare a faptului că El voia să salveze pe Israel prin mâna sa, pentru noi semnul acesta capătă o semnificație aparte.

Trebuie să spunem, mai întâi, că Dumnezeu nu dă un semn pentru a ne determina să credem în El. În Luca 11.29, Domnul refuză iudeilor orice semn în afară de acela al lui Iona. Cu alte cuvinte, *pentru a crede în Dumnezeu, pentru a crede în Domnul Isus, nu este nevoie de nici un semn: Dumnezeu a dat Cuvântul Lui*, Domnul Isus a murit și a înviat, iar aceasta trebuie acceptată prin credință, fără o altă probă exterioară.

Dimpotrivă, ori de câte ori ar fi vorba, pe drumul de zi cu zi al vieții de credință, să ne asigurăm că un anumit demers, o anumită decizie, o anumită inițiativă sunt în armonie cu voia Lui, Dumnezeu poate găsi cu cale, în îndurarea și bunătatea Sa, și pentru a susține credința alor Săi, să le confirme indicațiile Cuvântului Său prin niște dovezi exterioare. Chiar apostolul Pavel face astfel de experiențe. Duhul Sfânt îl oprește să vestească Evanghelia în Asia sau în Bitinia, însă Dumnezeu îngăduie un vis pentru a trece în Macedonia (Faptele Apostolilor 16.6-9). În alte cazuri, frații sunt mijlocul prin care este călăuzit apostolul (Faptele Apostolilor 17.10,14).

Despre ce, sau mai curând despre cine ne vorbește „lâna” lui Ghedeon? Fie că este vorba de pielea pe care se afla încă blana mielului înjunghiat, fie că era doar lâna rezultată din tunderea unor oi, este important că putem vedea aici un tip al Domnului Isus Hristos, Acela pe care Ioan L-a văzut umblând pe malul Iordanului și despre care a zis emoționat: „Iată Mielul lui Dumnezeu!” sau Acela despre Care famenul etiopian citea în carul lui că a fost „ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde”. Numai asupra Lui putea să cadă favoarea, bunăvoința divină simbolizată prin roua cerului. La botezul lui Ioan s-a făcut auzită vocea Tatălui spre a distinge dintre toți cei ce-și mărturiseau păcatele pe Fiul Său preaiubit. Tot așa, pe muntele Transfigurării, privirile s-au întors de la Moise și Ilie spre a se fixa asupra lui Isus, Fiul preaiubit al Tatălui. Numai asupra Lui, singura Ființă aflată atunci pe pământ, putea să coboare rouă divină - în timp ce seceta domnea pretutindeni - rouă de așa manieră încât dimineața Ghedeon a putut vorbi de „un pahar plin cu apă”. Apoi, pentru a doua oară în viața lui Ghedeon, apare expresia „în noaptea aceea” (cf. 6.25). Acea „noapte” ne face să ne gândim la ceasurile de întuneric în care Mielul lui Dumnezeu a fost părăsit, făcut păcat pentru noi, pentru ca binecuvântarea, rouă cerească, să poată cădea peste toți cei ce aveau să creadă în El. „Numai lâna a rămas uscată, și tot pământul s-a acoperit cu rouă”.

(Notă. Deși numeroși comentatori, chiar din primele veacuri, au văzut lâna lui Ghedeon un tip al lui Israel, mai întâi binecuvântat de Dumnezeu, apoi lepădat în timp ce binecuvântarea se revarsă asupra națiunilor (Romani 11), această interpretare nu o exclude nicidecum pe aceea care se aplică lui Hristos, deoarece multe tipuri au o dublă semnificație.)

Mai înainte ca Ghedeon să găsească pacea și să poată da mărturie publică despre credința sa în Dumnezeu, el a trebuit, în chip simbolic, să cunoască lucrarea lui Hristos, carnea și azimile așezate pe stâncă și mistuite de foc. Înainte de a începe lupta, el trebuia să aibă, mai întâi -

bineînțeles că tot simbolic - viziunea Aceluia care a fost singurul în stare să răspundă inimii și gândului lui Dumnezeu, Fiul preaiubit al Tatălui de la care vine orice binecuvântare. Pe muntele Transfigurării, cei trei ucenici primeau această cunoaștere a Lui mai înainte de a depune o mărturie publică despre El. Ecoul acestei clipe se va păstra până la capătul vieții lor: „Ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit...” (1 Ioan 1.1); „...ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui... Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt” (2 Petru 1.16-18). Ghedeon nu făcea parte din „generația de oameni” care nu cunoștea pe Domnul și nici ce făcuse El pentru Israel.

2) *La izvorul Harod* (Judecători 7.1-8)

Realitatea credinței lui Ghedeon trebuia acum să fie pusă la încercare. El reușește să adune laolaltă 32.000 de bărbați împreună cu care tăbărăște aproape de izvorul Harod. Tabăra lui Madian se întindea mai la vale. Se pare că erau destui oameni care să înfrunte pe toți acești jefuitori care timp de șapte ani devastaseră țara lui Israel.

Dar iată ce zice Domnul: „Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult! ” Ce straniu trebuie să fi sunat cuvintele acestea în urechile lui Ghedeon! Oare nu sunase el din trâmbiță, îmbrăcat cu puterea Duhului Domnului? Nu putea el să încline a crede că numai Dumnezeu pusese pe inimă războinicilor din seminția sa să-l urmeze? La fel ar fi putut gândi și despre întăriturile provenite din semințiile lui Neftali, Așer etc. Și acum, Domnul declară că poporul care-l însoțește este prea numeros! Însă Dumnezeu era perfect îndreptățit să gândească astfel. Nu trebuia ca Israel să se laude, zicând: „Mâna mea m-a scăpat” (versetul 2). Eliberarea trebuia să vină numai din partea lui Dumnezeu. Nimeni nu avea dreptul s-o revendice ca fiind opera lui.

Potrivit celor spuse în Deuteronom 20.8, Ghedeon a trebuit să-i îndemne pe toți cei fricoși să se întoarcă acasă. Mulțime după mulțime s-a pus în mișcare, îndepărtându-se. Ce va fi simțit Ghedeon, ce se va fi petrecut în inima sa văzându-și oastea amputată astfel: „au rămas zece mii!” Dar Domnul ia din nou cuvântul și zice slujitorului Lui: „Poporul este încă prea mult... și-i voi alege” (versetul 4). Credința lui Ghedeon este pusă la încercare. El nu-și exprimă nici o cărtire sau vreo nemulțumire în afară, ci coboară poporul la apă. Fiecare bărbat se apleacă să bea apă, unii așezându-se în genunchi, alții lipăiesc ducând-o la gură cu mâna. Dar ce luptă lăuntrică! Domnul îi spune lui Ghedeon să-i pună deoparte pe cei ce au băut apa din mână, fără să se așeze în genunchi, iar pe ceilalți să-i trimită acasă. Ce avea să urmeze? Sută după sută, mie după mie, oamenii îngenuncheau să bea!

Să ne gândim puțin la Iair care venea la Isus să ceară s-o vindece pe fiica sa bolnavă. El a trebuit să aștepte un timp până când Isus avea să coboare din barcă. Apoi, la pas cu mulțimea, înainta foarte încet. Pe drum, Se mai oprește odată pentru femeia care se atinsese de hainele Lui. Și deodată apar solii care spun nefericitului părinte: „Fiica ta a murit; pentru ce mai superi pe învățătorul? ” (Marcu 5.35). De câtă credință a avut nevoie Iair, lăsându-și fiica bolnavă pe moarte și venind să ceară ajutor lui Isus... iar Isus a acționat cu atâta încetineală, încât ea murise. Dar Domnul nu așteaptă ca tatăl să-și exprime durerea. Isus, fără să țină seama de cuvintele acestea, a zis fruntașului sinagogii: „Nu te teme, crede numai!” Iair avea să facă măreța experiență că Acela în Care el crezuse că-i va vindeca fiica avea putere chiar s-o și învieze.

La fel se întâmplă cu Ghedeon. Când nu mai rămân decât trei sute de bărbați, Domnul nu așteaptă ca Ghedeon să-și exprime toată neliniștea sufletului lui, ci i-o ia înainte și, pentru a patra oară, îi vorbește la izvorul Harod: „Cu cei trei sute de oameni care au lipăit vă voi mântui, și voi da pe Madian în mâinile tale” (Judecători 7.7).

Ghedeon își dovedește atunci credința, trimițând acasă tot restul poporului, pe fiecare în cortul lui. Aceștia nu trebuiau doar să se depărteze puțin sau să mai aștepte câteva ceasuri, ci să pornească chiar în acel moment spre casă, lăsând merindele și trâmbițele în mâna celor trei sute de oameni.

Credința lui Ghedeon a fost pusă la încercare. Dumnezeu l-a sprijinit pas cu pas. El nu i-a zis din capul locului: „Tu trebuie să te duci contra lui Madian cu trei sute de oameni!”, ci încetul cu încetul, pas cu pas, l-a făcut să înțeleagă că totul trebuia să vină din partea Lui și că El avea destulă putere pentru a-i asigura biruința, tot așa de bine cu trei sute de oameni ca și cu treizeci și două de mii (cf. 1 Samuel 14.6). Paragraful nostru se termină prin cuvintele: „Tabăra lui Madian era jos în vale” (Judecători 7.8). Poate că Ghedeon va fi nădăjduit în taină că, în timp ce Domnul epura trupele sale la izvorul Harod și le reducea la numai 300 de oameni, dușmanii se vor fi retras. Nici pe departe! Tabăra lui Madian se afla în continuare acolo, în vale, sub ochii lui. Ghedeon nu prea avea motive să fie liniștit.

3) Tabăra lui Madian

Ghedeon a ascultat tremurând (versetul 11). El nu mai cere acum semne, însă Domnul, în bunătața Sa, continua să-I dea instrucțiuni. Astfel, El nu-I spune: „Pentru că tu tremuri...”, ci ca un tată care-și înțelege copilul, zice: „...și după aceea ți se vor întări mâinile” (versetul 11).

„În noaptea aceea” (6.25; 6.40), pentru a douăsprezecea și cea din urmă oară în textul care ne relatează istoria sa, Domnul îi vorbește lui Ghedeon. În liniștea nopții și pe întuneric, Ghedeon se coboară, însoțit de slujitorul lui în tabăra lui Madian. Dușmanii se întindeau pe vale ca lăcustele; cămilele lor erau fără număr, mai presus de orice închipuire. Cei doi bărbați au coborât muntele în cea mai mare liniște, ascunzându-se prin tufișuri și stânci. Iată-i ajunși în imediata apropiere a taberei dușmane. Doi madianiți stăteau de vorbă. Unul zicea: „Am visat un vis; și se făcea că o turtă de orz se rostogolea în tabăra lui Madian; a venit de s-a lovit până la cort, și cortul a căzut; l-a răsturnat cu susul în jos, și cortul a fost dărâmat” (versetul 13). Ce semnificație ar putea avea un asemenea vis? se va fi întrebat Ghedeon. Însă celălalt madianit s-a grăbit să-i dea o explicație! Aceasta nu-i altceva decât sabia lui Ghedeon, Dumnezeu l-a dat pe Madian în mâinile sale. Da, acea turtă de orz este el însuși, viteazul Ghedeon, căpetenia lui Israel!

Lecția supremă pe care trebuia s-o învețe robul Domnului era aceea că el nu valora mai mult decât o turtă de orz. Or, tocmai cu o unealtă atât de slabă, Dumnezeu avea să-i zdrobească pe vrăjmașii poporului.

Mișcat până în adâncul sufletului său, Ghedeon, „când a auzit istorisirea visului și explicarea lui, s-a aruncat cu fața la pământ” (versetul 15). După ce a găsit pacea cu Dumnezeu, el a zidit altarul închinătorului; pentru a da mărturie despre credința sa, a reclădit altarul Domnului și a adus o ardere-de-tot. Aici, el nu mai clădește un altar, ci se prosterne înaintea Domnului și I se închină.

Întors în tabăra lui Israel, plin de încredere, fără nici cea mai mică îndoială sau teamă, strigă: „Sculați-vă, pentru că Domnul a dat în mâinile voastre tabăra lui Madian”.

Împărțiți în trei cete, cei trei sute de oameni se răspândesc în liniștea nopții spre a închide ca într-un cerc tabăra madianiților. Fiecare dintre ei are un urciur în care se ascunde o torță și ține o trâmbiță cu mâna cealaltă. La un semnal, vasele suni sparte. Cu mâna stângă ridică torța și cu mâna dreaptă sună din trâmbiță, strigând: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon!” Un plan foarte îndrăzneț și extrem de periculos în același timp: evident că bărbații aceștia își riscau viața, fiind dezarmați, atât de departe unul de altul și în întuneric. Dar exemplul credinței lui Ghedeon le inspira curaj și încredere în Dumnezeu. Fiecare stă la locul lui și nu încetează să sune din trâmbiță în timp ce vrăjmașii se trezesc, o iau la fugă, țipă îngroziți și scot sabia unul împotriva celuilalt. De patru ori se repetă că cei trei sute de bărbați sunau din trâmbițe fără să se miște de la locul pe care li-l stabilise Ghedeon.

Găsim în 2 Corinteni 4 și 5 o aluzie remarcabilă la această scenă. Flacăra torței (făclia) este „lumina Evangheliei slavei lui Cristos care este chipul lui Dumnezeu”. „Dumnezeu... ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos”. Minunată este comoara aceasta, descoperirea pe care ne-a dat-o

Dumnezeu, dar „comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi” (versetul 7). Vasul trebuia să fie zdrobit, prin necazuri și suferințe și prin realizarea practică a morții împreună cu Hristos (versetele 10 și 11). Atunci strălucește lumina minunată a slavei lui Hristos; nu suntem lăsați în drum.

La fel ca cei ce sună din trâmbițe, și noi avem datoria de a depune o mărturie: „Ca unii care cunoaștem frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredințăm... trimiși împuterniciți ai lui Hristos... vă rugăm fierbinte în Numele lui Hristos: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.11,20). Rămânând fiecare dintre noi statornic la locul lui, adică acolo unde ne vrea Domnul, cu lepădare de noi înșine și cu abnegația celor ce lipăiau apa ducând-o la gură cu mâna, la izvorul Harod, să știm cum să răspândim în jurul nostru lumina minunată pe care am primit-o de sus și să dăm o mărturie deslușită despre Domnul nostru.

CAPITOLUL 5

Biruința, dificultățile și capcanele sale

(Judecători 7.23-8:35)

Dumnezeu Și-a arătat puterea punând în învâlmășeală tabăra madianiților prin fapta a trei sute de oameni pe care El i-a ales pentru aceasta. Acum este vorba de urmărirea dușmanului.

Înainte de declanșarea atacului, Ghedeon trimisese soli semințiilor lui Așer, Zabulon și Neftali (6.35). Cei din Neftali și Așer și toți cei din Manase vin acum și urmăresc pe Madian (7.23). Ghedeon trimite mesageri în muntele lui Efraim: efraimiții se adună, pun mâna pe vadurile Iordanului și omoară pe cei doi domnitori ai madianiților: Oreb și Zeeb.

S-ar părea că biruința va fi definitivă și aducătoare de însemnate beneficii. Dar vrăjmașul spiritual nu doarme și creează dificultăți și capcane.

1) Gelozia lui Efraim (8.1-3)

Niciodată în decursul anilor de asuprire, Efraim nu a luat nici o inițiativă pentru a fi eliberat din mâna lui Madian. Efraimiții au așteptat, cu pasivitate, ca Ghedeon să-i cheme în momentul când victoria era virtual câștigată. Și atunci s-au supărat că nu au fost solicitați mai devreme și au declanșat o ceartă deosebit de puternică.

Efraim era conștient de importanța sa. Nerecunoașterea acestui fapt îl leza imediat și foarte adânc, însă pe timpul lui Iefta (12.1-6), capriciile lor vor degenera într-un război civil. Dar Ghedeon era omul format în școala lui Dumnezeu. El învățase că în sine însuși nu avea nici o valoare, nu conta mai mult decât o turtă de orz. Și atunci el ia o atitudine de umilință și recunoaște bucuros ceea ce a făcut Dumnezeu prin intermediul fraților săi: „Ce am făcut eu în comparație cu voi? Oare nu face mai mult culesul ciorchinelor rămase în via lui Efraim decât culesul întregii vii a lui Abiezer? În mâinile voastre a dat Dumnezeu pe căpeteniile lui Madian” (8.2-3). Și Ghedeon repetă: „Ce am putut face eu în comparație cu voi?”

El ar fi putut spune: „Pe mine m-a chemat Domnul și m-a îmbrăcat cu Duhul Lui pentru a conduce poporul la biruință. Cei trei sute de oameni care m-au însoțit au fost selecționați dintr-o oaste de 32.000 de inși, de Dumnezeu Însuși. Noi suntem cei ce ne-am asumat cel mai mare risc”. Nici vorbă de așa ceva. Ghedeon recunoaște binele pe care Dumnezeu l-a făcut prin frații săi, fără a face caz de rolul avut de el însuși. După ce le-a vorbit astfel li s-a potolit mânia.

Ce ilustrație frumoasă pentru pasajul din Proverbele 15.1: „Un răspuns blând potolește mânia”. Aceeași învățătură o regăsim în 2 Timotei 2.24-26 unde citim că robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți. El nu va neglija învățătura, ci plin de îngăduință răbdătoare va îndrepta pe potrivnici cu blândețe, așteptând intervenția lui Dumnezeu. De asemenea, în 1 Corinteni 12 suntem învățați că mădularele aparent dotate, după toate

aparențele, mai puțin, nu trebuie să se dea deoparte sub motiv că alți credincioși sunt mai dăruți (versetele 15-17), iar cei mai dotați nu trebuie să creadă că numai ei sunt utili și să disprețuiască pe ceilalți, fiind conștienți de propria lor importanță (versetele 21-24). Toate mădularile trupului sunt la fel de utile: Dumnezeu l-a așezat pe fiecare mădular în trup după cum a găsit El cu cale: nici un complex de superioritate și nici un complex de inferioritate nu intervine acolo unde starea spirituală a credincioșilor este cea dorită de Dumnezeu.

Acesta este principiul evanghelic, însă, vai, de câte ori lucrurile se prezintă altfel în practică! Creștinii se jignesc unul pe altul, se rănesc unul pe altul, din cauză că nici unul dintre aceștia nu a recunoscut rolul foarte important ce le-a fost atribuit. Acești certăreți apreciază ce li s-a lăsat să facă, lucruri fără nici o însemnătate. În loc să aprecieze cu recunoștință ceea ce Dumnezeu a găsit cu cale să încredințeze unora dintre frații lor.

2) Disprețul manifestat de locuitorii din Sucot și din Penuel

Ghedeon și cei trei sute de bărbați care erau cu el au ajuns epuizați și istoviți. Este ceva foarte normal ca puterile trupului să scadă odată cu intensitatea eforturilor depuse sau paralel cu înaintarea în vârstă. Îndemnul Domnului Isus către ucenici este de cea mai mare actualitate: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin” (Marcu 6.31). Dar sunt situații când nu putem întrerupe activitatea noastră, când trebuie să continuăm o anumită lucrare, oricât de obosiți ne-am afla. Dumnezeu, dacă găsește cu cale, ne poate da o îndoită măsură de putere divină, pentru că un om obosit este mult mai vulnerabil la iritare sau la descurajare.

Într-o asemenea stare de oboseală, Ghedeon se confruntă cu atitudinea disprețuitoare a oamenilor din Sucot. Aceștia, neîncredători că el va obține victoria asupra vrăjmașilor, nu vor să le dea luptătorilor nici măcar câteva alimente. Printr-un asemenea procedeu, ei ajutau indirect dușmanul. Un asemenea incident însă nu-l oprește pe Ghedeon. El merge hotărât înainte. Dumnezeu va purta de grijă cu privire la nevoile slujitorilor Săi prin mijloacele pe care le va considera potrivite, astfel că biruința finală nu va întârzia (versetele 10-12). Dar la întoarcere, Ghedeon va trebui să judece cu toată severitatea atitudinea oamenilor din Sucot și din Penuel (versetele 16-17), să le aplice o pedeapsă foarte dură, să demoleze turnul și să ucidă pe locuitorii cetății. Ei disprețuiseră eliberarea pe care Domnul le-o asigură prin intermediul lui Ghedeon.

Pasajul din 1 Tesaloniceni 5.13 ne arată ce important este să apreciem pe slujitorii lui Dumnezeu tocmai datorită lucrării săvârșite de ei: „Să-i prețuiți foarte mult în dragoste, din pricina lucrării lor”. Suntem invitați să-i susținem și din punct de vedere material (Galateni 6.6; 1 Corinteni 9.14). Pe vremea lui Neemia, israeliții neglijaseră să dea leviților partea ce li se cuvenea. În consecință, fiecare dintre ei au fugit în ținutul său, Casa Domnului fiind abandonată. Neemia nu a făcut reproșuri leviților, ci căpeteniilor care nu au supravegheat aducerea zecuielilor.

Cuvântul lui Dumnezeu este aspru cu privire la cei ce „aleargă” fără a fi trimiși de Domnul și care prorocesc fără ca El să le fi vorbit (Ieremia 23.21). Însă, pe de altă parte, este un lucru grav să nu fie sprijiniți cei pe care Domnul îi folosește în lucrarea Lui. Unii vor spune că ar trebui mai întâi să vedem rezultatele („Este oare mâna lui Zebah și Țalmuna în stăpânirea ta?”) și astfel pun la îndoială valoarea lucrărilor întreprinse. Fără îndoială că trebuie discernământ când se dă o mână de însoțire unuia care se socotește slujitorul Domnului. Pomul este judecat după roadele sale. Însă, dacă nu suntem atenți, putem foarte ușor să facem jocul dușmanului, nesprijinind, adică denigrând, pe acela pe care Dumnezeu însuși l-a chemat în lucrarea Sa. Așa s-a întâmplat cu Maria și Aaron în Numeri 12. Și Domnul a trebuit să le spună: „Cum de nu vă ați temut să vorbiți împotriva robului Meu?” (Numeri 12.8). Maria s-a acoperit de lepră și a fost scoasă afară din tabără pentru șapte zile.

Față de bărbații lui Efraim, Ghedeon se arată smerit și plin de îngăduință răbdătoare. Chiar dacă ei își dădeau o anumită importanță și deveniseră geloși pe Ghedeon, totuși efraimiții

îndepliniseră lucrarea lui Dumnezeu. Ghedeon tratează cu toată asprimea pe cei din Sucot și Penuel din cauză că, în fapt, ei împiedicaseră lucrarea Domnului și, nesprrijinind lupta contra vrăjmașului, i-au făcut indirect un serviciu acestuia.

3) Flatarea lui Ghedeon (Judecători 8.18-21)

Lingușirea, flatarea este o cursă foarte subtilă, un laț pus mereu în calea unui copil al lui Dumnezeu și este de natură să compromită chiar cea mai strălucită biruință. Zebah și Țalmuna îl complimentează pe Ghedeon, afirmând că acesta avea „înfățișarea unui fiu de împărat” (versetul 18). Apoi ei îi laudă puterea (versetul 21). Ce va face acum slujitorul Domnului? Îi va cruța el pe cei doi din cauza măgulirilor lor? Pentru o clipă, el minimalizează îndrăzneala vrăjmașului, însărcinându-l pe tânărul său fiu să-i omoare pe Zebah și Țalmuna, însă imediat el își vine în fire și aplică asupra lor judecata Domnului.

Vorbind despre propovăduirea sa la Tesalonic, Pavel a putut mărturisi că nu întrebuițase niciodată „cuvinte lingușitoare” (1 Tesaloniceni 2.5). Este un mare pericol în a căuta să atragem sufletele prin cuvinte menite să consolideze păreri bune pe care le au persoanele respective despre ele însele sau să întărească propriile lor convingeri, zidind astfel pe un fundament nu tocmai potrivit și sănătos. Sarcina noastră de mare răspundere este să facem din Evanghelia lui Hristos o temelie pe care să așezăm oamenii și credința lor (1 Tesaloniceni 2.13; 1 Corinteni 2.5).

De asemenea, ce pericol este să flatăm un slujitor al Domnului și să-i atribuim un loc mai înalt decât i se cuvine! Pavel se ferea cu toată grija „să nu aibă nimeni despre mine o părere mai înaltă decât ce vede în mine sau ce aude de la mine” (2 Corinteni 12:6). A aprecia ceea ce dă Dumnezeu prin intermediul slujitorilor Lui, a-i trata cu stima cuvenită poate constitui un motiv de încurajare pentru ei. Însă cu totul altceva este o atitudine de măgulire și de admirație excesivă pentru cutare persoană care a putut fi, totuși, o unealtă binecuvântată în mâna Domnului, pentru că, „ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?” (1 Corinteni 4.7).

4) Stăpânirea asupra altora

Nimic mai natural ca, după o asemenea biruință, Ghedeon să devină căpetenia poporului său. De altfel omul are această dorință înăscută după un conducător asupra căruia să-și poată îndrepta privirile (versetele 22-23). Însă Ghedeon rezistă tentației și refuză să domine peste copiii poporului lui: „Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi” (versetul 23). Epoca unei domnii după voia lui Dumnezeu ce urma să înceapă cu David și Solomon, tipuri ale lui Hristos, era încă ceva îndepărtat.

Același principiu se aplică și Adunării lui Dumnezeu: „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru, și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor” (Marcu 10.43-44). Domnul Isus ne-a dat propriul Său exemplu când a zis: „Care este mai mare: cine stă la masă sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă” (Luca 22.27).

Frații bătrâni sunt chemați să păstorească turma (1 Petru 5.1-4), s-o supravegheze, dar „nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală”. „Să nu vă numiți „Dascăli”, căci unul singur este Dascălul vostru: Hristosul. Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru” (Matei 23.10-11).

5) O amintire tangibilă a biruinței

Din nefericire, Ghedeon care a făcut progrese remarcabile pe drumul credinței, înfruntând cu bărbăție piedicile și dificultățile și evitând cu mare pricepere lațurile întinse înaintea sa, va cădea, în cele din urmă, în ispita de a-și comemora victoria obținută contra vrăjmașului.

Era normal ca el, căpetenia care își riscase viața, să primească o parte specială din prada de război (8.24-26). Tovarășii lui au făcut-o cu mare plăcere.

Dar de ce ajunge el să folosească acest aur și aceste stofe scumpe pentru a confecționa un efod, un fel de trofeu pe care să-l așeze în cetatea lui? Efodul „a ajuns o pricină de desfrâu pentru tot Israelul și a fost o cursă pentru Ghedeon și pentru casa lui” (versetul 27). Nu știm exact ce reprezenta acest efod, însă era, desigur, un lucru material, un obiect de venerație pe care venea să-l vadă „tot Israelul”. Se înțelege ce cursă a fost pentru Ghedeon și casa lui când toți acești admiratori defilau pe dinaintea casei lui.

Tendința omului este totdeauna de a materializa ceea ce trebuie să rămână spiritual. El cedează ispitei de a lua o parte din gloria care se cuvine în întregime lui Dumnezeu însuși. Șarpele de aramă din Numeri 21.9 este un exemplu tipic în această privință. Acesta a fost un mijloc de mântuire dat pentru un anumit moment poporului lui Dumnezeu și simbol a ceea ce avea să vină mai târziu - Hristosul. De aceea șarpele trebuia să fie nimicit; totuși, el a fost păstrat și în 2 Împărați 18.4 vedem că Ezechia intervine pentru a-l sfârâma din cauză că israeliții ajunseseră să ardă tămâie în cinstea lui.

Noi putem păstra cu recunoștință anumite obiecte menite să ne aducă aminte de cei ce au umblat înaintea noastră pe calea credinței. Însă niciodată nu trebuie să le venerăm sau, și mai rău, să le acordăm o anumită „virtute”, o anumită „putere magică”.

Cu durere trebuie să spunem că minunata carieră a unui biruitor se termină cu un vâl negru. Totuși, poporului i-au fost asigurați patruzeci de ani de odihnă (versetul 28). Ghedeon locuiește în casa lui și are numeroși copii, dar de îndată ce el a murit, Israel se cufundă în uitare: nu-și mai aduce aminte de Domnul care-i scăpase din mâna vrăjmașilor lui, nu dovedește bunătate față de casa binefăcătorului său, Ghedeon, și se întoarce iarăși la cultul Baalilor, căzând în păcat.

Însă dincolo de toate acestea trebuie să ne bucurăm de minunatul exemplu pe care ni l-a lăsat acest bărbat al credinței, format printr-o vie relație cu Dumnezeu și făcut capabil să câștige biruința dușmanului și să aducă eliberarea poporului său asupra.

CAPITOLUL 6

SAMSON

(Judecători 13-16)

Judecători 13.1 ne spune, pentru a șaptea oară: „Copiii lui Israel au făcut iarăși ce era rău înaintea Domnului”. Și Domnul a fost nevoit să-i dea în mâinile filistenilor.

După cum am văzut la începutul cărții Judecătorilor, filistenii nu se aflau în țara Canaanului, la sosirea copiilor lui Israel conduși de Iosua. Ei aparțineau acelor populații care au fost numite „popoarele mării” ce au invadat teritoriul aflat la sud-est de Marea Mediterană, la începutul secolului XII î. Hr. Cetățile Gaza, Așcalon, Ecron (Judecători 1.18) cucerite de Iuda la început au fost apoi smulse de filistenii care s-au instalat pe coasta maritimă și au căutat să-și întindă dominația din ce în ce mai adânc în teritoriul respectiv, scop pe care și l-au putut atinge pe seama israeliților slăbiți din cauză că L-au părăsit pe Domnul, a amestecului lor cu popoarele canaanite și a lipsei de unitate națională. Samson a obținut asupra filistenilor doar niște victorii cu caracter local, temporar și fără rezultate durabile. În timpul lui Samuel, după ce poporul s-a pocăit față de Domnul la Mițpa, strălucita victorie de la Eben-Ezer (1 Samuel 7) a adus

israeliților o eliberare temporară, dar Saul se va confrunta, pe tot parcursul domniei sale, cu ostilitatea filistenilor, care vor sfârși prin a-l ucide pe el și pe fiii lui pe muntele Ghilboa. Abia David va reuși să-i îngenunche pentru totdeauna.

În cazul lui Samson, poporul este prea împietrit ca să mai strige la Domnul după ajutor și scăpare. Ba încă și mai mult, bărbații lui Iuda ajung chiar să-l dea ei înșiși pe mâinile filistenilor pe judecătorul ce ar fi trebuit să-i elibereze (Judecători 15.13).

Scopul pedepsei aplicate de Dumnezeu asupra poporului Lui nu fusese atins: copiii lui Israel nu mai erau dispuși să se întoarcă la Domnul și, prin aceasta, să-L determine a-i scoate din mâna vrăjmașilor. De altă parte, judecătorul pe care El l-a ridicat, în loc să devină unealta eliberării, și-a compromis cariera.

1) Privilegiile lui Samson

a) Părinții săi (Judecători 12.2-23)

Îngerul Domnului Se arată mamei lui Samson, care era stearpă, pentru a-i vesti apropiata naștere a unui fiu. Băiatul trebuia să fie, chiar de la naștere, închinat Domnului, adică nazireu.

(Notă. Referitor la nazireat, vezi Meditațiile lui H.R. asupra cărții Judecătorilor și comentariul lui C.H.M. la cartea Numerilor, capitolul 6)

Este interesant să observăm că mama însăși trebuia să se supună anumitor reguli înainte de nașterea copilului (versetul 4). Lucrurile de care urma să se ferească propriul ei fiu mai târziu erau acum interzise și mamei. Ce lecție minunată pentru tinerele mame creștine! Cum să poți crește copiii pentru Domnul, fără legături cu lumea, dacă nu ai trăit tu însăși, ca mamă, despărțită de aceasta? Iar lucrul acesta trebuie să se producă, nu doar atunci când copiii vor fi mari, ci chiar înainte de nașterea lor!

Aflând de la soția sa despre vizita îngerului, Manoah Îl roagă pe Domnul să mai vină odată „omul lui Dumnezeu pe care l-ai trimis și să ne învețe ce să facem pentru copilul care se va naște” (13.8). Ce minunat când soții credincioși, știind că în curând nașterea unui copil va umple căminul lor de bucurie, fac din aceasta un subiect de rugăciune pentru a fi conduși de Domnul și pregătiți de El pentru sarcina pe care vor trebui s-o ducă la îndeplinire! Nu trebuie să așteptăm ca problemele și dificultățile să survină în procesul educațional - ele vor apărea negreșit - ci să le devansăm, lăsându-ne „învățați” de Domnul pentru a cunoaște principiile Cuvântului Lui și a le aplica în cazul nostru, pentru ca acel copil pe care l-am dorit să poată fi crescut pentru Domnul.

Asemenea lui Ghedeon, și Manoah dorește să aducă un dar îngerului Domnului. Mai înțelept decât predecesorul lui, acesta nu aduce carne fiartă și supă, ci direct o ardere-de-tot și un dar de mâncare oferite Domnului pe stâncă. Și atunci se petrece un lucru măreț: în timp ce flacăra se ridică deasupra altarului, Îngerul Domnului Se înalță la cer în mijlocul flăcării respective. „Manoah și soția lui priveau”. Să ne oprim câteva clipe la acest cuplu ale cărui priviri - în chip simbolic, bineînțeles - erau îndreptate spre lucrarea lui Hristos, spre jertfa Lui, spre înălțarea Sa în glorie. Ei au contemplat împreună și s-au închinat împreună.

Fericit căminul unde tinerii părinți au căutat de la început împreună pe Domnul și Fața Lui prin rugăciune, L-au adorat împreună și l-au mulțumit, pregătindu-se, printr-o reală despărțire de lume, tot împreună pentru aducerea la îndeplinire a sarcinii ce le stătea înaintea!

b) Copilăria și tinerețea lui Samson (Judecători 13.24-25)

Nimic extraordinar în toate acestea. Ce recunoscătoare trebuie să fi fost mama, altădată sterilă, care avea acum un fiu: „Copilul a crescut și Domnul l-a binecuvântat” (versetul 24). Numai câteva cuvinte, însă acestea prezintă imaginea minunată a unei copilării fericite care curge sub privirile Domnului, copilărie în care se stabilește o relație caldă între inima lui

Samson și aceea a lui Dumnezeu. Apoi Domnul lucrează în el și prin el: „Duhul Domnului a început să-l miște” (versetul 25).

Părinți evlavioși, relații calde cu Domnul, acțiunea binecuvântată a Duhului lui Dumnezeu - iată condițiile deosebite de natură să asigure o carieră aleasă, fericită tânărului Samson.

2) Carnea și Duhul

Deși oarecum descurajatoare, istoria lui Samson ajuns la maturitate ne este prezentată amănunțit tocmai pentru a ne servi ca avertisment.

Vom reține de aici cele trei experiențe mai de seamă, fără a intra în detaliu asupra altor incidente.

a) Timna

Capitolul 14 se deschide cu aceste cuvinte care vor reveni ca un refren pe parcursul povestirii: „Samson s-a coborât...” (versetele 1,5,7,10). Sunt primele trepte ale scării care-l va duce din ce în ce mai jos; poate că treptele sau momentele acelea vor fi fost plăcute, atrăgătoare, etape fericite pentru tânărul Samson, însă ele, din cauza neascultării de avertismentul lui Dumnezeu transmis prin părinți, îl vor cufunda pe Samson în adâncul durerii.

Era ceva foarte normal ca tânărul Samson să dorească a-și lua o soție; de asemenea, nu era nimic rău în faptul ca o tânără să-i fi atras privirile, dar ca aceasta să fie dintre fetele filistenilor constituia o deosebit de periculoasă cursă. Învățăturile Domnului conținute în cartea Deuteronomului și a lui Iosua erau categorice. Profeții au adus aminte israeliților despre ele de pe vremea Judecătorilor, insistând că nici o legătură nu trebuia să se stabilească între Israel și canaaniți sau filistenii. Când Samson destăinuie părinților simțăminte sale (partea aceasta constituie un exemplu pozitiv pentru tinerii noștri!), ei i-au expus imediat gravitatea situației și riscul pe care și-l asuma: „Nu este nici o femeie între fiicele fraților tăi și în tot poporul nostru, de te duci să-ți iei soție de la filistenii, care sunt netăiați împrejur?” (versetul 3). Dar Samson nu asculta de părinți, deoarece fata „i-a plăcut”.

Tânărul coboară iarăși la Timna; el vorbește femeii, „și ea i-a plăcut” (versetul 7). Mai coboară odată, însoțit de părinți (versetul 8) și dă un ospăț care ar fi trebuit să celebreze unirea sa cu tânăra filisteancă.

După cum vedem, mersul lui Samson era orientat în jos. Totuși, oricât de straniu ar părea aceasta, legătura sa tainică cu Dumnezeu nu se rupsesse. El era conștient de misiunea ce-i fusese încredințată, urmând „a începe să elibereze pe Israel din mâna filistenilor” (13.5; 14.4). Dumnezeu putea folosi orice mijloc pentru a-Și aduce planul la îndeplinire fără ca, din cauza aceasta, să fie de acord și cu unirea lui Samson cu o femeie străină. Duhul Domnului a venit peste el în momentul când puiul de leu i-a ieșit în cale. Samson îl sfâșie ca și cum ar fi avut de a face cu un ied, fără însă a-și da seama că leul care răcnește (1 Petru 5.8), căutând să devoreze sufletele noastre, dădea târcoale împrejurul lui.

Dar ce satisfacție va avea Samson la ospățul de la Timna? Tânăra femeie va plânge lângă el, repetând: „Tu n-ai decât ură pentru mine și nu mă iubești” (versetul 16). Mai departe citim: „Ea îl necăjea!” Nu tot așa se întâmplă și azi când un copil al lui Dumnezeu vrea să se alieze cu o persoană din lume? Mentalitățile celor doi sunt atât de diferite!

În definitiv, ce ar putea să aibă în comun partenerii respectivi? Tânăra va dori mereu ceea ce mirele ei nu-i poate acorda, de unde nu vor rezulta decât nemulțumiri, lacrimi, acuzații. În loc de bucurie și înțelegere, pe care le cunoșteau Manoah și soția sa, Samson cunoaște singurătatea, neliniștea, tulburarea.

Care a fost rezultatul? Tânăra respectivă a fost dată unuia dintre însoțitorii lui Samson. Și Duhul Domnului a venit peste el. Și Samson a ucis un număr de 30 de filistenii, dar lucrul acesta nu va conduce la salvarea lui Israel. După ce s-a înapoiat în casa tatălui său, el ar fi putut lăsa

totul baltă. Însă iată-l dornic de a se duce iarăși la Timna (15.1), rezultatul acestei acțiuni fiind: supărare, mânie, incendierea holdelor dușmanilor lui și tragedia finală când filistenii ard în foc pe tânăra femeie și pe tatăl ei!

Acum Samson nu se mai suie la tatăl său, ci „coboară” din nou și locuiește într-o peșteră a stâncii Etam (15.8).

Poate că singurătatea acelei caverne a fost salvatoare pentru inima lui Samson și l-a ajutat să restabilească, într-o oarecare măsură, contactul cu Dumnezeu. La capătul acestei șederi, el obține o mare victorie asupra filistenilor (15.15-16); în această împrejurare, Samson adresează lui Dumnezeu singura sa rugăciune relatată în Sfânta Scriptură (exceptând aceea pe care a rostit-o în clipa morții). Fiindu-i foarte sete, el strigă către Domnul. Minunata experiență de la En-Hacore, izvorul celui ce strigă! Într-o anumită măsură, el va realiza după aceea vocația sa de judecător, numai că misiunea lui se desfășoară „pe timpul filistenilor” (versetul 20), adică sub domnia lor. Samson nu este, ca înaintașii lui, un judecător-salvator.

b) Gaza (Judecători 16.1-3)

Urmează o nouă cădere pe panta care duce la vale. Samson se duce la Gaza, unde vede o prostituată și intră la ea. Poate că a fost o relație trecătoare, întâmplătoare, dar este vorba de o faptă îndreptată împotriva gândului și voii lui Dumnezeu. Care au fost rezultatele? Pericol, tulburare și neliniște pentru Samson, iar pentru popor, chiar dacă puterea lui l-a ajutat să scape din mâinile vrăjmașului, nu a rezultat nici ușurarea jugului asupra lor, nici eliberare. Sub constrângerea lui Dumnezeu, el va reveni la Gaza, dar, vai, în ce postură neplăcută!

c) Dalila (Judecători 16.4-21)

„După aceea, a iubit o femeie în valea Sorec” (16.4). „El a iubit”; acesta este începutul sfârșitului.

Dima, tovarăș de lucru al lui Pavel, salută pe credincioși (Filimon 1.24). Apoi, în Epistola către Coloseni, apostolul menționează numele lui fără a mai da vreun indiciu despre persoana sa (4.14) și, în cele din urmă, în 2 Timotei 4.10, este nevoit să scrie cu multă durere: „Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit”. Dima iubise pe frați și participase, alături de Pavel, în lucrarea Domnului. Mai târziu însă s-a răcit și apoi, lumea pătrunzând în inima sa, l-a abandonat pe apostol.

Strălucita domnie a lui Solomon a fost compromisă la sfârșit, după cum citim în 1 Împărați 11.1-4: „Împăratul Solomon a iubit multe femei străine... Solomon s-a alipit de ele, târât de iubire... Când Solomon a îmbătrânit, soțiile i-au plecat inima spre alți dumnezei”.

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume” (1 Ioan 2.15) va spune mai târziu bătrânul apostol tinerilor credincioși. Noi nu suntem chemați să ieșim din lume, ci să rămânem mereu în contact cu ea. Dar lucrul acesta nu este totuna cu a o iubi, cu a găsi plăcere și satisfacții în aceleași lucruri în care se complace lumea, cu a vibra din aceleași motive și de a ne simți bine în compania lumescă.

Atât timp cât se va menține legătura ascunsă dintre el și Dumnezeu, atât timp cât vor fi respectate clauzele nazireatului său, Samson își va păstra puterea, în ciuda celor întâmplate cu el. Poate că este un paradox, dar o realitate confirmată de atâtea ori. De o parte o viață care merge în declin și se cufundă în păcat; de altă parte mâna lui Dumnezeu care lucrează în inima lui Samson, datorită milei Sale, și-i acordă puterea necesară pentru a scăpa de vrăjmașii lui.

Dalila! O ființă deloc simpatică pentru care nu contează altceva în afara banilor. Ea este dispusă să-l vândă pe Samson filistenilor, domnitorilor acestora care îi promet câte o mie de sicli de argint (versetul 5). Totul va fi pus în slujba acestei poftes nemăsurate după câștig material. Jocul crud pe care-l angajează ea cu amantul ei îi va asigura Dalilei triumful. Samson nu ia lucrurile în serios. S-ar părea chiar că el se amuză lăsându-se să fie legat cu niște funii,

apoi ca părul să-i fie împletit în urzeala unei țesături. De fiecare dată, el se desprinde fără nici o dificultate, fără să-și dea seama că nodul lațului se strânge tot mai mult și că, peste puțin timp, lucrurile vor lua o turnură dramatică.

Samson nu găsește, în realitate, nici o satisfacție din relația sa cu Dalila, tot așa cum i se întâmplase în tinerețe la Timna. „Ea îl necăjea și-l chinuia în fiecare zi cu stăruințele ei, încât sufletul i s-a umplut de o neliniște de moarte” (16.16). Fără nici o exagerare, trebuie să mărturisim că același lucru se petrece între doi soți dintre care unul este credincios, iar celălalt nu. Creștinul rezistă timp îndelungat rugămintelor partenerei sale care insistă spre a obține satisfacții lumești și carnale. Ușor ne putem închipui situațiile penibile exprimate prin acest verset.

În cele din urmă, Samson cedează. El sacrifică legătura ascunsă a sufletului său cu Dumnezeu și renunță la nazireat. La fel se întâmplă cu partenerul care, deși mântuit, în cele din urmă abandonează lupta și lasă lucrurile lumii să intre din plin în căminul și în viața lui.

Dalila ajunge, în sfârșit, să pună mâna pe banii râvniți (versetul 18). Urmează o scenă de un dramatism inegalabil, de un realism extrem de dureros: luând pe Samson pe genunchii ei, „ea l-a adormit” (versetul 19). Este somnul fatal al credinciosului care, chiar dacă nu-și pierde viața pe care a primit-o, poate ajunge, totuși, într-o situație atât de jalnică, umilitoare, de neputință totală. Cât de ușor este acum pentru un om să radă cele șapte șuvițe de pe capul lui Samson care nu-și mai dă seama de nimic! Odată trezit, el își închipuie că va putea proceda ca mai înainte, fără însă să știe că Domnul S-a depărtat de el. Dumnezeu care controlează toate lucrurile îngăduie ca slujitorul lui abătut să guste amărăciunea neascultării, să fie lovit de nenorocire: „Filistenii l-au apucat și i-au scos ochii; l-au coborât la Gaza și l-au legat cu niște lanțuri de aramă. El învârtea la râșniță în casa închisorii” (versetul 21).

Samson a trebuit să se reîntoarcă la Gaza unde se dusese altădată, din proprie inițiativă, la femeia prostituată. După acea tristă experiență, drumul vieții sale avea să meargă în jos, sfârșind în această întunecată temniță, unde vederea i-a fost luată, unde este legat pentru tot restul vieții și unde puterea care i-a mai rămas este folosită spre a râșni la moara vrăjmașilor săi.

d) Restabilirea

Dar, datorită harului lui Dumnezeu, istoria vieții lui Samson nu se termină aici. Vine o zi când filistenii recurg la numeroase lucruri de natură să-i învelesc. Spre a se distra, ei cer să fie adus Samson și să joace înaintea lor. În singurătatea temniței sale, Samson a auzit glasul lui Dumnezeu vorbind sârmanului Său slujitor. „Părul capului lui a început iarăși să crească după ce fusese ras”. Dacă nazireatul său nu a putut fi reluat, cel puțin într-o mică măsură sufletul lui regăsește intimitatea cu Dumnezeu.

Ce lucru ridicol să-l vezi pe Samson cu ochii scoși, înconjurat de vreo trei mii de bărbați și femei dintre filistenii, și dansând în acest templu plin de idoli! Iată însă că tocmai în acest gros întuneric al căderii și deznădejdiei, Samson regăsește lumina Feței Dumnezeului lui. Sub guvernarea divină, consecințele păcatului său nu pot fi înlăturate. Samson nu-și va mai recăpăta nici vederea, nici libertatea, însă Domnul va răspunde stăruitoare sale rugăciuni, dându-i cea mai mare biruință a vieții lui. El acceptă pedeapsa care i se cuvine: „Să mor împreună cu filistenii!” (versetul 30). Regăsindu-și pentru o clipă vigoarea de altădată, el se sprijină cu toată puterea pe stâlpii casei și aceasta se prăbușește peste domnitori și peste tot poporul aflat acolo. Desigur că și această victorie era glorioasă, însă nici ea nu avea urmări îndepărtate, deoarece nu a condus la salvarea lui Israel. La scurt timp după aceea, se relatează în 1 Samuel 4, a avut loc răpirea chivotului legământului și înfrângerea poporului lui Dumnezeu.

Concluzie

O viață care începuse sub cele mai favorabile auspicii, o mărturie care ar fi putut deveni utilă și binecuvântată sunt „anulate” ca urmare a poftelor cărnii. Credința a fost veritabilă. Sufletul a stabilit o relație clară cu Dumnezeu lui. Au intervenit manifestări ale vieții divine, dar a lipsit „roadă care rămâne” (Ioan 15.16). „Poftele firii păcătoase (cărnii) se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2.11): aceasta este concluzia solemnă a vieții lui Samson.

Pofta cărnii! Să nu spunem: „Așa ceva nu mi se va întâmpla mie niciodată!” Tinere și tânără, căsătorit sau nu, să știți bine că, dacă Dumnezeu nu ne păzește, putem ajunge și noi în aceeași situație nenorocită ca Samson. Să recitim din când în când Proverbele 7; să ne gândim la Samson; să ne aducem aminte de îndemnurile și învățăturile Sfintei Scripturi. De asemenea să credem că Dumnezeu are putere să ne păzească: „Ori de câte ori am zis: „Mi se clatină piciorul! bunătatea Ta, Doamne, m-a sprijinit” (Psalmul 94.18). Când Petru a început să se scufunde în marea Galileii, „îndată Isus a întins mâna și l-a apucat”. Însă și noi trebuie să ne facem partea noastră: să veghem neîncetat! Să începem prin a veghea. Niciodată Samson nu s-a gândit în timpul petrecut la început la Timna, că va trebui să sfârșească în închisoarea de la Gaza. Atunci totul era atât de atrăgător! Totuși, ochii care o sorbeau pe tânăra fată filisteană aveau să se stingă într-o zi, iar forța care a condus la sfârșirea puiului de leu avea să dispară.

„Lumea și pofta ei trece” (1 Ioan 2.17). Tânăra fată din Timna a sfârșit prin a fi arsă în foc. Prostituata din Gaza a rămas mai departe o femeie păcătoasă. Dalila s-a ales cu banii pe care-i dorise atât. Dar care a fost viitorul veșnic al tuturor acestor persoane?

„Dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”. Samson a fost înlocuit cu Samuel. Crescuți în circumstanțe asemănătoare, ce diferență, totuși, între cei doi! Unul și-a risipit viața; celălalt, în ciuda unor greșeli minore, a corespuns gândului lui Dumnezeu și a adus „roadă care rămâne”. David a înlocuit pe Saul. Orgoliul și complexe de inferioritate au ruinat viața primului împărat al lui Israel. David a păcătuit, și încă într-un mod foarte grav; totuși, citim că „el a făcut voia lui Dumnezeu”. S-a putut spune despre el, mai mult decât despre oricare dintre sfinții Vechiului Testament, că „a slujit celor din timpul lui, după planul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 13.36). El a fost instrumentul folosit de Dumnezeu pentru scrierea unor părți însemnate din Cuvântul Lui, care au constituit o binecuvântare pentru milioane de suflete de-a lungul veacurilor. David a vorbit despre Hristos, atât despre suferințele, cât și despre gloria Lui.

„Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2.15). Fiind conștienți că Tatăl ne iubește, iubind și noi, la rândul nostru, pe Tatăl și pe Fiul, nu vom mai simți plăcere pentru lume și lucrurile ei. Dar acceptând ca lumea să intre în sufletul nostru și în viața noastră, lăsând lucrurile lumii să intre în preocupările și scopurile noastre, începând să iubim și noi ce iubește lumea, să ne bucurăm și noi de ce se bucură lumea, vom pierde privilegiul fără seamăn de a ne ști iubiți de Tatăl. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5.4)! O credință ca a lui Ghedeon care se formează și crește prin experiențe și legătura personală cu Dumnezeu; o credință biruitoare care câștigă teren și face progrese tot mai mari prin cunoașterea Domnului Isus Hristos (2 Petru 3.18).